

A decorative floral wreath in a light teal color, featuring intricate scrollwork and leaf patterns, framing the central text.

*De
weg naar
geloof*

De weg naar geloof

www.deboodschapvanislam.nl

“Samenvattend zijn de retoriek en het ritme van het Arabisch van de Koran zo karakteristiek, zo krachtig, en zo gevoelig, dat enige versie gebonden aan de grenzen der natuur slechts een slechte kopie van de schitterende pracht van het origineel zou zijn.” (Arthur J. Arberry. 1964. The Koran Interpreted. Oxford University Press)

Inhoudsopgave

Inleiding	1
1. Geloven is natuurlijk.....	4
2. Geloven is verstandelijk.....	10
3. Het juiste geloof: is er zoiets als het juiste geloof?.....	13
4. Waarom bestaan er verschillende geloven?.....	15
5. De verstandelijke manier van denken	17
6. Denken: de juiste manier om geloof te kiezen.....	19
7. Het niveau van denken.....	25
8. De weg naar Islam: het verstandelijk bewijs voor het bestaan van de Schepper.....	27
9. De weg naar Islam: het verstandelijk bewijs voor het profeetschap van Mohammed <small>صلى الله عليه وسلم</small>	31
10. De essentie van de Boodschap van Islam	39

Inleiding

Waarom is in de westerse wereld de discussie of zelfs het denken over geloof tot in de sferen van taboe verdreven? Dusdanig dat mensen zich schamen om anderen uit te nodigen naar hun geloof. Een belangrijke reden hiervoor is het idee dat het bestaan van een Oermacht wordt ontkent, evenals diens macht en invloed die hieraan wordt toegeschreven. Volgens de aanhangers van dit idee is religie en de aanbidding van een Oermacht typerend voor de pre- moderne, irrationele en onwetende mens. Onder invloed van dit idee is geloven bij velen synoniem geworden voor irrationeel, achterlijk, ouderwets en onbegrijpelijk. Met als gevolg dat veel mensen angstig zijn geworden om te discussiëren over hun geloof, bang om dan zelf als irrationeel en achterlijk gezien te worden.

Een andere belangrijke reden is de komst van het idee van secularisme, het idee van scheiding van religie van het leven. Dit idee stelt dat te allen tijde de mens zelf het leven vorm moet geven, en dat een Oermacht -of deze nu bestaat of niet- zich hiermee absoluut niet mag bemoeien. Deze opvatting heeft de behoefte aan en de noodzaak tot discussie over religie en aanbidding weggenomen. De discussie over het bestaan van de Oermacht is namelijk irrelevant gemaakt. Zijn bestaan of niet bestaan doet er niet toe, Hij mag zich toch nergens mee bemoeien. Deze twee ideeën zijn de voornaamste redenen voor de min of meer volledige verdwijning van de discussie en het denken over geloof in het dagelijkse leven.

Betreffende dit laatste idee, het seculiere idee, is het aboslut niet voldoende om het denken en discussiëren over geloof na te laten. De onjuistheid van dit argument dat geloof totaal irrelevant is, schuilt in het feit dat ieder geloof een fundamenteel onderdeel kent. Namelijk het geloof in verantwoordelijkheid voor de daden. Met andere woorden het geloof bevat de beoordeling van de mens na het huidige leven door de Oermacht. Dus men kan feitelijk geloof niet erkennen zonder tevens de rol van geloof in het leven te erkennen. Geloven is geloven in beoordeling van het leven van de mens door de Oermacht. Oftewel de bestraffing en beloning van de mens door de Oermacht. Dus men kan niet geloof accepteren en tegelijkertijd stellen dat het zich niet met het leven mag bemoeien. Zoals het secularisme wel doet. Derhalve zou het idee van secularisme met diens immense tegenstrijdigheid juist de discussie en het debat moeten stimuleren. Aangezien het secularisme geloof erkent en tegelijkertijd de fundamentele karakteristiek van geloof ontkent. ,

Degenen die het idee aanhangen dat het bestaan van een Oermacht ontkent, zijn van mening dat geloof een uitvinding van de mensen zelf is. Een overblijfsel uit

de tijd dat de mens door gebrek aan kennis zijn realiteit niet kon begrijpen. Men verkondigt de opvatting dat de pre- moderne mens in al zijn onwetendheid de religie heeft gecreëerd. Religie is een poging iets van controle te krijgen over de realiteit volgens hen. Met een religie kon al dat niet begrepen werd aan de Oermacht toegeschreven worden, zodat men tenminste in de schijn kon leven dat dingen begrepen werden. Als zodanig ontbeert het geloof volgens deze mensen dus niet een reden voor bestaan maar eerder een noodzaak voor bestaan. Geloven was nuttig toen de mens niets wist. Dit onbegrip was de reden voor het bestaan van geloof, want geloof was de enige manier van omgang met onwetendheid. Maar in de huidige moderne tijd bestaat wetenschap en bestaat de enorme onwetendheid van vroeger niet meer, zo stellen deze mensen. In plaats van zich te wenden tot geloof kan de mens zich nu wenden tot de wetenschap om dingen te begrijpen. Met andere woorden, geloven is niet langer noodzakelijk want vanwege de wetenschap bestaat er tegenwoordig een alternatief. Maar ook deze verklaring voor het bestaan van geloof onder ieder volk, overal op aarde, op iedere moment in de geschiedenis van de mensheid, weet allerminst te overtuigen.

Immers, is het niet zo dat ook tegenwoordig heel veel mensen, waaronder de grootste wetenschappers, nog altijd geloven? Tevens is het belangrijk om in te zien dat de wetenschap de mens weliswaar ver vooruit heeft gebracht, maar dat het de mens toch zeker niet tot alwetendheid heeft geleid. Dit feit gaat met name voorbij aan degenen die wetenschap als het superieure alternatief voor geloof zien. De wetenschap heeft de mens in staat gesteld om dingen te begrijpen. In de zin dat dankzij de wetenschap bijvoorbeeld de reden voor een zonsverduistering begrepen kan worden. Maar de wetenschap kan nog altijd slechts gissen naar de reden waarom de aarde en de maan allen in hun vaste banen bewegen om de zon wat leidt tot sporadische zonsverduisteringen.

De tegenstanders van het bestaan van de Oermacht die deze blijvende beperking van de wetenschap wel erkennen, zijn veelal geneigd om met bepaalde tegenargumenten te komen. De tegenstanders stellen dat alhoewel de wetenschap nog niet alles alomvattend kan verklaren, is dit geen reden om te geloven in het bestaan van een Oermacht. Dat komt omdat volgens hen de blijvende ontwikkeling in de wetenschap op een gegeven moment zal leiden tot een alomvattende verklaring. Dit argument voor ontkenning van de Oermacht is echter de ware liefhebber van de wetenschap onwaardig. Het is namelijk een uiterst onwetenschappelijke houding. In de wetenschap behoort men eerst en vooral objectief te zijn. Maar dit argument sluit op voorhand een mogelijke verklaring voor de waarneming uit zonder dit verder te kunnen beargumenteren. Dat is niet objectief. Het is onwetenschappelijk om de mogelijkheid dat een

Oermacht bestaat, zonder een feitelijke onderbouwing ,bij voorbaat te verwerpen.

Kortom, als men het bestaan van geloof accepteert dan kan men niet vervolgens zeggen dat dit geloof er niet toe doet in het leven. Want ieder geloof vereist van de gelovige dat geloof tot het middelpunt van het leven genomen wordt. Het seculiere argument is derhalve geen argument om discussie over geloof te laten. Integendeel, haar antwoord op bijvoorbeeld de vraag "moet de mens geloven?" zijnde "het doet er niet toe", versterkt in de mens feitelijk het verlangen om te discussiëren over geloof. En men kan en mag zeggen dat geloof irrationeel is omdat er niet zoiets als een Oermacht bestaat en dat voor deze reden niet over geloof gediscussieerd zou moeten worden. Maar een stelling als deze zou met argumenten onderbouwd moeten worden. Enkel als deze argumenten ijzersterk zijn, kan deze discussie worden verworpen. Met andere woorden, het argument moet van dusdanig niveau zijn dat het ieder mogelijk tegenargument voor een andere opvatting van tafel kan vegen. Alleen dan zou een reden bestaan om discussie over geloof te laten voor wat het is. Maar geen van de voorstanders van deze opvatting heeft ooit dergelijke argumenten kunnen voordragen.

Ook al bestaat er een taboe rond geloof, het denken over geloof, oproepen tot geloof en zelfs discussiëren over geloof, bestaan er geen definitieve argumenten ter rechtvaardiging van dit taboe. Er bestaat dus nog altijd een reden voor discussie en denken over geloof,. Sterker nog, er bestaat zelfs een noodzaak voor discussie en denken over geloof. Discussie over geloof zou daarmee alles behalve dood moeten zijn zoals het nu is, maar eerder levendig en opwindend. Want zeer zeker, het is voor ieder persoon met verstand de grootste schande dat hij zonder zekerheid voortgaat in het leven. Dat wil zeggen, zonder te hebben gediscussieerd en nagedacht te hebben en zodoende voortgaat in het leven. Ongeacht welk willekeurig idee betreffende de Oermacht is geaccepteerd.

Deze publicatie wenst zich dan ook niets aan te trekken van de heersende opinie betreffende de discussie over geloof. Om zekerheid over geloof duidelijk te maken, zal het beargumenteren dat geloven niet enkel hoort bij de onwetende persoon. Maar dat het geloof hoort bij de mensheid ongeacht de stand van wetenschap en kennis. Het zal beargumenteren dat geloven in feite natuurlijk is voor de mens. Ten tweede zal het beargumenteren dat geloven een noodzakelijkheid is voor de mens. Juist de denkende mens zal dit kunnen inzien. En ten derde, om zekerheid in geloof mogelijk te maken, zal het uiteenzetten hoe de mens behoort te denken over geloof. In de hoop vervolgens tezamen met de lezer de weg naar het juiste geloof te kunnen bewandelen.

1. Geloven is natuurlijk

Dat het leven gekenmerkt wordt door de verrichting van handelingen is evident. Want alles wat geen handelingen verricht, in de meest brede zin, leeft niet. Het is op deze basis dat de steen niet-levend geacht wordt. Maar de plant die drinkt, ademt en groeit is wel levend. Men kan verder waarnemen dat de levende wezens een verscheidenheid van handelingen verrichten in het leven. Dat de handelingen van de mens in het teken staan van de realisatie van een doel en dus een reden hebben, is duidelijk en vanzelfsprekend. Want niemand doet iets voor niets. Minder duidelijk is misschien het feit dat de reden voor de handelingen van de mens altijd te maken hebben met de menselijke natuur. Maar dit valt te beargumenteren.

De handelingen eten en drinken worden verricht ten behoeve van de beëindiging van de ervaring van honger en dorst. Dus is het doel van deze handelingen de bevrediging van de behoefte van de mens aan eten en drinken. De reden voor deze handelingen is het bestaan van een behoefte aan voeding in ieder mens. Net zo kennen de handelingen van ademen, ontlasten en slapen als doel de bevrediging van een menselijke behoefte. Namelijk de behoefte aan zuurstof, ontlasting en slaap. Met als reden het bestaan in de mens van een behoefte aan zuurstof, ontlasting en slaap. Alle mensen kennen deze behoeften. Zodoende is het een vaststaand feit dat middels de waarneming alle mensen deze handelingen verrichten. Het is tevens de waarneming die vaststelt dat geen enkel mens zonder dergelijke handelingen in leven kan blijven. Immers, zal bij langdurige onthouding van deze behoeften het leven van de mens op den duur eindigen. Dit is de reden waarom deze behoeften op de mens inwerken als een drijfveer voor het verrichten van handelingen. Deze waarnemingen tonen daarmee aan dat de handelingen met betrekking tot de bevrediging van de behoeften voeding, zuurstof, ontlasting of slaap in feite natuurlijke handelingen zijn voor de mens. Deze behoeften horen bij het menselijke organisme. Daarom kunnen zij de organische behoeften genoemd worden. Deze organische behoeften zijn dus een onderdeel van de menselijke natuur. Omdat zij bij de menselijke natuur horen, horen ook de handelingen ter bevrediging van deze organische behoeften bij de menselijke natuur.

Nu is het inderdaad zo dat de organische behoeften niet alle handelingen die de mens verricht kunnen verklaren. Niet alle handelingen van de mens staan immers in het teken van bevrediging van de organische behoeften. Bijvoorbeeld, wanneer een moeder haar eigen leven waagt om het leven van haar kind te

beschermen. Deze handeling kan onmogelijk verklaard worden door te refereren naar de organische behoeften. Zodra de mens reageert op de ervaring van een bedreiging hetzij door niets te doen, te vluchten of door te vechten, dan kan ook dit niet toegeschreven worden aan de ervaring van één van de organische behoeften. Maar, dit maakt het gedrag dat los staat van de organische behoeften nog niet onnatuurlijk.

Het is heel normaal is om te zien dat ouders het eigen leven in dienst stellen van het leven van het nageslacht. Geen enkele ouder wenst iets anders voor het nageslacht dan een goed leven. Het enige dat verschilt tussen ouders zijn de ideeën over wat een goed leven is en hoe dit voor het nageslacht gerealiseerd kan worden. Derhalve moet erkend worden dat ouders allen een behoefte voelen aan welzijn voor hun nageslacht. Uit het feit dat deze ervaring gedeeld wordt door alle ouders van alle tijden, blijkt dat het natuurlijk is in de ouder. Hierbij geldt dan hetzelfde voor het handelen op basis van de ervaring van deze behoefte, ook dit is dan natuurlijk voor de ouder. Betreffende de reden voor deze ervaring, deze specifieke behoefte is niet een op zichzelf staand feit. Deze behoefte staat in directe relatie tot andere behoeftes die de mens ervaart. Zoals de behoefte aan seksuele relaties en de behoefte aan genegenheid en liefde. Immers, seksuele relaties zijn de methode van voortplanting. En de mooiste en krachtigste liefde is de liefde die een ouder voelt voor zijn kind. Uit hun onderlinge samenhang blijkt dat al deze drie specifieke behoeftes in feite uitingen zijn van een meer algemene drijfveer voor handelen. Het zogeheten soortinstinct in de mens. De mate waarin kan verschillen, maar de waarneming vertelt dat al de mensen deze drie specifieke behoeftes ervaren. Deze behoeften worden vervolgens weer op verschillende manieren bevredigd. Niemand voelt zich gelukkig wanneer één van de uitingen van het soortinstinct ervaren wordt maar onbevredigd blijft. Met als gevolg dat iedereen door de ervaring van één van deze behoeften gedreven wordt tot de verrichting van handelingen in een poging hen te bevredigen. Wederom blijkt uit het feit dat alle mensen het soortinstinct als drijfveer voor handelen kennen dat het voortplantingsinstinct hoort bij de menselijke natuur. Ten gevolge waarvan de handelingen met betrekking tot het soortinstinct niet anders benoemd kunnen worden dan natuurlijke handelingen voor de mens.

Hetzelfde geldt voor de behoefte aan verwijdering van bedreiging, die de mens ervaart op het moment dat hij een bedreiging ervaart. Hoewel de oorzaak voor een gevoel van bedreiging van mens tot mens kan verschillen, is een leven onder bedreiging voor ieder mens onacceptabel. Bedreiging is voor ieder mens een aanzet tot het verrichten van handelingen. De mens voelt zich wegens zijn natuur gedwongen om de bedreiging te verwijderen. Evenals de mens zich gedwongen voelt om handelingen te verrichten ter bevrediging van zijn organische behoeften. Ook deze handelingen moet men derhalve als natuurlijk classificeren.

Met andere woorden, de waarneming vertelt tevens dat de mens een overlevingsinstinct kent als drijfveer voor handelen. Ieder mens verricht namelijk altijd in reactie op de ervaring van een bedreiging handelingen om deze bedreiging te verwijderen. Dat geeft aan dat de mens een behoefte ervaart om deze bedreiging verwijdert te zien. Dus ook een overlevingsinstinct is onderdeel van de menselijke natuur. En daarmee tevens het handelen op basis van de ervaring van dit overlevingsinstinct.

Zo kan men een groot deel van het leven van de mens reeds begrijpen. Bijvoorbeeld wanneer de mens gaat werken. Dit kan zijn met als doel het geld te verdienen dat nodig is om zijn eten en drinken te kunnen kopen. Het is dus een motief vanwege de organische behoefte aan voeding. Of het kan zijn met als doel het geld te verdienen dat nodig is om de luxe te kunnen kopen waarmee het individu hoopt het andere geslacht te kunnen imponeren. Daarmee is het dus ingegeven door de instinctieve behoefte aan liefde of seksuele relaties. Of het kan zijn met als doel de vergaring van bezit. Dan is het een verlangen dat een uiting van het overlevingsinstinct is. Of met als doel de realisatie van een positie van

aanzien onder de mensen, welk verlangen zowel uit het overlevingsinstinct kan resulteren als uit het voortplantingsinstinct. Het werkelijke doel van deze handeling is dus afhankelijk van de intentie waarmee het individu de handeling verricht. Maar dit willekeurige voorbeeld maakt duidelijk dat al de mogelijke doelstellingen onlosmakelijk verbonden zijn met de besproken organische behoeften en instincten.

Er resteert slechts nog een van de menselijke handelingen die waargenomen kunnen worden maar die niet door deze behoeften en instincten verklaard kunnen worden. Het gaat hierbij om de handelingen die verricht worden op het moment dat de mens zich onmachtig voelt. Oftewel op het moment dat de mens zich zijn eigen afhankelijkheid en behoeftigheid realiseert. Handelingen zoals die van de tiener die een brief schrijft aan een beroemde popster of atleet. En daarin zijn probleem voorlegt met een smeekbede tot raad, tot advies, tot hulp. Of de handeling van de mens die in reactie op de ervaring van de eigen afhankelijkheid en behoeftigheid zich probeert in te beelden hoe zijn persoonlijke held -de grote filosoof wiens boeken hij bestudeerd heeft het probleem zou hebben opgelost. Of hij beeldt zich in hoe de stichter van de natie waarvan hij zich deel voelt en in wiens traditie hij wenst te leven met de kwestie omgesprongen zou zijn. Of de handeling van degene die zichzelf altijd atheïst heeft genoemd maar die wanneer het schip aan boord waarvan hij zich bevindt ten onder dreigt te gaan, de handen ineen vouwt en om hulp bidt tot de macht die hem zou kunnen helpen. Zonder precies te weten wie of wat dit zou kunnen zijn. En inderdaad, onder deze

categorie vallen ook de handelingen die gerekend worden tot religie en geloof. De handelingen van aanbidding. De handeling van bijvoorbeeld de gelovige christen die op zondag de gang naar de kerk maakt of die voor en na de maaltijd zijn God in oprechtheid dankt. En de handeling van de moslim die zijn slaap onderbreekt om vroeg in de ochtend voor het zichtbaar worden van de zon een gebed te verrichten voor zijn *Ilaah*¹. Zij zijn allen handelingen gericht tot hetgeen als machtig wordt gezien. Daarmee erkent hij zijn eigen onmacht. In de hoop deze macht te kunnen behagen zodat om hulp gevraagd kan en mag worden. Maar tevens ook zodat op hulp gerekend mag worden.

Dit zijn handelingen die niets te maken hebben met de organische behoeften of het soortinstinct of het overlevingsinstinct. Het zijn voorbeelden van handelingen die te maken hebben met de realisatie bij de mens van de eigen onmacht in het groter geheel der dingen. Niet ieder mens erkent zijn eigen onmacht in gelijke mate of op gelijk moment. Maar wanneer de mens zichzelf bewust wordt van zijn eigen onmacht dan voelt eenieder de behoefte tot het verzoeken van hetgeen hij niet-onmachtig acht. Het is een behoefte tot het aanspreken van hetgeen hij niet-onmachtig acht en een behoefte tot behagen van hetgeen hij niet-onmachtig acht. In de hoop hulp, steun en leiding te mogen verkrijgen van deze macht.

In het denken van de mensen worden enkel de handelingen in reactie op de realisatie van de eigen onmacht die zich richten tot een metafysisch wezen -een Oermacht- gerekend tot aanbidding. Op deze basis wordt dan door sommigen het oordeel gevormd dat niet al de mensen gedrag van aanbidding vertonen. Maar zoals het voorgaande heeft bedoeld te beargumenteren, is het niet correct om de definitie van aanbidding af te laten hangen van hetgeen tot wie de handeling gericht wordt. Het is correcter om te stellen dat de reden voor de handeling als maatstaf genomen wordt bij het bepalen van de aanbidding. Zodra men deze juiste basis hanteert dan ziet men in dat ieder mens handelingen van aanbidding verricht. Want ieder mens realiseert zich op enig moment in zijn leven zijn eigen onmacht en wendt zich in reactie hierop tot iets dat hij niet-onmachtig (of minder onmachtig) acht. Dit doet hij door middel van het verrichten van uiteenlopende handelingen. Dus het is onvermijdelijk dat ieder mens op enig moment in zijn leven handelingen van aanbidding verricht. Want ieder mens is zodanig onmachtig en afhankelijk dat het onmogelijk is dat hem dit nooit duidelijk zal worden. De reactie op de realisatie van deze onmacht, de behoefte tot het aanroepen van iets nog machtiger, is bij ieder mens gelijk en dus moet erkend worden dat deze reactie natuurlijk is in de mens. Ieder mens ervaart een behoefte aan aanbidding wanneer hij zich de eigen onmacht realiseert. Hetgeen een uiting

¹ Ilaah: Arabische term gebruikelijk vertaald door God, maar die buiten God tevens inhoudt: "Schepper", "Degene die Ordent" en "Degene die Rechtspreekt".

is van een aanbiddingsinstinct in de mens. Het gedrag van aanbidding, oftewel het zoeken naar en verzoeken van degene die niet-onmachtig is, dat sommigen dus als irrationeel betitelen, is daarom eveneens natuurlijk voor de mens,. Net zoals eten en drinken natuurlijk is. Want het is een reactie op een onderdeel van de menselijke natuur, zijnde het aanbiddingsinstinct.

Het aanbrengen van een onderscheid tussen organische behoeften en instinctieve behoeften zoals dit hierboven gedaan is, is zowel natuurlijk als noodzakelijk. Alhoewel beiden de eigenschap delen dat zij de mens aanzetten tot handelen, kennen beiden tevens specifieke inherente eigenschappen oftewel karakteristieken²-. Ten eerste, voor de behoeften geldt dat in afwezigheid van bevrediging de dood het onvermijdelijke gevolg zal zijn. Voor de instincten daarentegen geldt dat het onbevredigd blijven enkel leidt tot een gevoel van ongenoegen en niet de dood. Wanneer de instinctieve behoefte aan liefde onbevredigd blijft dan zal dit een gevoel van ongelukkig zijn te boven brengen in de mens. Maar het zal niet de dood veroorzaken. Wanneer de behoefte aan slaap niet bevredigd kan worden, zal uiteindelijk ten gevolge hiervan de dood zich voor doen.

En ten tweede, de ervaring van de behoeften komt van binnenuit de mens en kan niet door iets buiten de mens aangewakkerd worden. Terwijl de instincten niet van binnenuit de mens komen maar enkel door iets buiten de mens aangewakkerd kunnen worden. Eenmaal de organische behoefte aan voeding gestild is zal het aanschouwen van iets lekkers als koekjes en gebak niet een echt gevoel van honger meer kunnen aanwakkeren. De maag zal niet opnieuw beginnen met knorren als het ware. Bovendien is deze behoefte aan voeding autonoom. In de zin dat het komt zonder dat dit beïnvloed kan worden. Het kan niet opgeroepen worden noch uitgesteld wanneer het zich openbaart. Maar de instinctieve behoefte aan seksuele relaties komt enkel wanneer iets de mens herinnert aan seksuele relaties. Zolang de gedachten bezig zijn met iets anders, zoals pogingen de organische behoefte aan voeding te bevredigen, ervaart de mens deze instinctieve behoefte niet. En in tegenstelling tot de organische behoeften kan iets dat doet herinneren aan seksuele relaties de behoefte aan seksuele relaties boven doen komen. Ook al is deze instinctieve behoefte misschien nog maar net bevredigd.

2 Karakteristieken zijn die eigenschappen van een feit waarover geen enkel ander feit beschikt. Met andere woorden, karakteristieken definiëren het feit, in tegenstelling tot een eigenschap waarover ook andere feiten kunnen beschikken. Haargroei is een voorbeeld van een eigenschap van de mens, en de behoefte aan aanbidding is een karakteristiek voor de mens omdat geen enkel ander wezen dit kent.

Wanneer men in gedachte houdt dat de handelingen van de mens altijd een doel kennen en dus een reden hebben, dan kan men ook inzien dat deze redenen altijd terugvoeren tot de menselijke natuur, de organische en instinctieve behoeften. De aanbidding, het geloof en de religie zijn dus natuurlijke gedragingen voor de mens want zij zijn een reactie op een onderdeel van zijn natuur. Namelijk de behoefte aan het verzoeken van de Almacht op het moment dat de eigen onmacht wordt ervaren. De mens is onmachtig en afhankelijk en gezien zijn natuur moet hij op enigerlei wijze reageren op de realisatie van deze onmacht. Men mag het geloof, dat een reactie is op deze realisatie, dus niet op voorhand terzijde schuiven als achterlijk. Noch het onderdrukken en het negeren. Want dit impliceert onderdrukking en het negeren van de menselijke onmacht die toch voor iedereen een feit is. In plaats van deze hautaine reactie die de menselijke onmacht en afhankelijkheid feitelijk ontkent zou een meer constructieve reactie zijn het zoeken naar een antwoord op de vraag "hoe moet de mens reageren op de realisatie van zijn eigen onmacht?".

2. Geloven is verstandelijk

Geloven in een Oermacht kan dus een natuurlijke instinctieve reactie zijn van de mens in reactie op de realisatie van de eigen onmacht. Maar, daarmee is niet gezegd dat deze instinctieve reactie de enige reden is voor de waarneming van gedrag van aanbidding bij de mens. Evenmin is daarmee gezegd dat deze reactie een juiste of onjuiste reactie is op de realisatie van de eigen onmacht.

Alle zaken die de mens in staat is waar te nemen delen dezelfde drie eigenschappen. Ze zijn allen beperkt in zowel tijd als volume, ze zijn allen afhankelijk in hun bestaan van andere zaken en ze zijn allen onmachtig in de zin dat dingen buiten hun eigen invloedssfeer op hen van invloed zijn. De mens zelf bijvoorbeeld is beperkt in volume, want hij groeit tot een bepaalde hoogte en breedte. En de mens is beperkt in tijd, omdat ieder mens met zijn geboorte een begin kent en met zijn sterven een einde. Al dat waargenomen kan worden is op dezelfde wijze beperkt in tijd en volume. Zelfs de energie, omdat geen enkele uiting hiervan oneindig voortduurt. Ieder geluid moet voortgebracht worden door iets anders en kent dus een begin. Het verzwakt langzaam maar zeker naarmate het uitdijt tot het stopt en kent dus een einde. Warmte moet voortgebracht worden door iets anders en kent dus een begin,. Vervolgens verzwakt het langzaam maar zeker naarmate het uitdijt tot het stopt en kent dus een einde. Zelfs het universum kent een begin en een eind in tijd en volume. Want het universum -het geheel van al de dingen die waargenomen kunnen worden- bestaat enkel en alleen uit zaken die een begin en eind hebben. Zowel in tijd als in volume. Het universum kan zelf dus niet anders dan een begin en een einde hebben in tijd en volume. De afhankelijkheid van andere zaken uit zich bij de levende wezens in het bestaan van de organische behoeften. De levende wezens moeten voeding tot zich nemen. Daarnaast ook zuurstof in het geval van de mens en dier of zuurstof en kooldioxide in het geval van planten. Zelfs de niet-levende zaken zijn afhankelijk van andere zaken in hun bestaan. Bij andere omstandigheden zouden zij namelijk niet hebben bestaan. Water bijvoorbeeld zou bij een andere temperatuur ijs zijn of gas. En bij bepaalde omstandigheden breken de waterstof en zuurstof atomen die water uitmaken zich van elkaar los. Zouden deze omstandigheden dus hebben bestaan in de natuur dan zou water niet bestaan kunnen hebben. Ten slotte zijn op alle zaken dingen van invloed die buiten hun eigen invloedssfeer liggen. Te denken valt aan de wetten van de natuur, de "What goes up must come down" of "water kookt bij 100 graden Celsius en één Bar druk". Het bestaan van zwaartekracht is niet een keuze geweest van de materie. Niets van de materie heeft een zodanige wijze invloed

op zwaartekracht dat het kan beslissen of de zwaartekracht op haar van invloed zal zijn of niet. Het was niet de keuze van het water om te allen tijde bij 100 graden Celsius en één Bar druk tot koken over te gaan. Het water beschikt niet over de macht om zelf te bepalen of zij zal koken wanneer deze omstandigheid zich voor doet,. Het water beschikt ook niet over de macht om te bepalen bij welke omstandigheden zij zal koken. Dit zijn voorbeelden van wetten die op de materie van invloed zijn. Iedere vorm van de materie is onderdanig aan dergelijke wetten. Geen enkele materie heeft invloed op deze wetten die op haar van invloed zijn.

Wie bij realisatie van deze feiten met betrekking tot de materie nadenkt over de oorsprong van de materie, zal inzien dat er drie mogelijke verklaringen zijn. Hij zal tevens inzien dat er slechts een juiste verklaring hiervoor is. De drie verklaringen voor het bestaan van materie zijn:

- de materie is altijd geweest;
- de materie heeft zichzelf geschapen;
- de materie is door iets anders buiten de materie geschapen.

Slechts één ervan kan in feite door het verstand geaccepteerd worden. Van alles dat waargenomen kan worden door de mens maakt diens beperktheid in tijd duidelijk dat van eeuwigheid van bestaan geen sprake kan zijn. Wanneer alles dat waargenomen kan worden een begin en een eind heeft in termen van tijd, dan kan onmogelijk volgehouden worden dat alles altijd bestaan heeft en altijd zal bestaan.

Omdat alle feiten afhankelijk zijn van weer andere feiten is het onmogelijk om voor te stellen dat een feit zelf verantwoordelijk is voor het eigen bestaan. Oftewel dat de materie zichzelf geschapen heeft. Enerzijds is dit omdat iets wat niet bestaat überhaupt niets kan, dus ook niet zichzelf scheppen. Want het bestaat immers niet en het verrichten van de handeling van scheppen vereist bestaan. Anderzijds, enkel om de zuiver theoretische mogelijkheid dat de materie zichzelf geschapen heeft te behandelen, de schepping zou dan onmogelijk de vorm aan hebben kunnen nemen die het heeft aangenomen. Het universum is een geheel van afzonderlijke delen waartussen relaties bestaan van afhankelijkheid maar in perfectie harmonie. Bijvoorbeeld het uitsterven van één enkele diersoort, hoe onbeduidend ook, betekent uiteindelijk altijd de dood voor een hele keten van diersoorten. Te beginnen met degenen die afhankelijk zijn van het uitgestorven dier. Vervolgens de dieren die afhankelijk daarvan zijn en zo verder. Het doven van de zon of de verdamping van het water zou het einde betekenen van al het leven op aarde. Bij het bestaan van deze complexe relaties van afhankelijkheid tussen alles dat waargenomen kan worden, is het onmogelijk voor te stellen dat

alles dat bestaat zichzelf heeft geschapen. Bovendien bestaan er zoals gezegd wetten die op alles dat bestaat van invloed zijn, zonder dat iets dat bestaat op hen van invloed is. Dit alles vertelt hetzelfde verhaal. Namelijk dat het onmogelijk voor te stellen valt dat de feiten die bestaan zichzelf geschapen hebben. Want afhankelijkheid en onderdanigheid zijn niet kenmerken die samengaan met de macht tot scheppen.

De waarneming van de eigenschappen van beperktheid, afhankelijkheid en machteloosheid in alle feiten, leidt ertoe dat het bestaan van iets buiten de materie verantwoordelijk is voor de schepping. Dit is de enige acceptabele verklaring voor het bestaan van de materie. Iets buiten de materie moet wel verantwoordelijk zijn voor het bestaan van de materie. Op dezelfde manier als dat een voetafdruk in het zand de mens overtuigt van de aanwezigheid van andere mensen in de omgeving. Want de mogelijke alternatieve verklaringen dat de voetafdruk een eeuwig bestaan heeft of dat de voetafdruk zichzelf geschapen heeft zijn onacceptabel. Dit zijn bewijzen dat de eigenschappen van alle feiten die waargenomen kunnen worden een Schepper gemeen hebben. De voetafdruk verraadt verder niets over de eigenschappen van degene die ze achter gelaten heeft. Zo ook kan men niets concluderen over de eigenschappen van de Schepper zonder enige voorkennis over Hem. Gezien de eigenschappen van de materie, weet men enkel zeker dat Hij bestaat. Geloof in een Oermacht is dus niet zuiver een mogelijk resultaat van het instinct tot aanbidding in de mens. Het kan tevens het resultaat zijn van overpeinzen van de eigenschappen van hetgeen wordt waargenomen. Want deze overpeinzing van de eigenschappen van de materie maakt duidelijk dat het geloof in een Oermacht niet achterlijk of irrationeel is zoals sommigen beweren. Maar juist verstandelijk en terecht. Veel eerder is het ontkennen van het bestaan van een Oermacht achterlijk en irrationeel. Dat komt omdat alles dat bestaat met zijn eigenschappen bewijst dat een Schepper wel moet bestaan. En omdat bij deze eigenschappen van de materie Hij de enige verklaring is voor het bestaan van de materie.

3. Het juiste geloof: is er zoiets als het juiste geloof?

De menselijke natuur, de behoeften en instincten, verklaart waarom de mens altijd geloofd heeft in het bestaan van een Oermacht. Tevens is er op basis van de eigenschappen van de materie beargumenteerd dat dit geloof verstandelijk, juist en terecht is. Maar dat verklaart nog niet waarom de mens in zoveel verschillende zaken geloofd heeft. Maar alvorens hier verder onderzoek naar te doen is het gerechtvaardigd de vraag te stellen of dit bestaan van verschillende geloven er eigenlijk toe doet.

Eerder al, in de inleiding, is ingegaan op een karakteristiek van geloof. Namelijk de relatie die geloof legt tussen dit leven, hetgeen voor dit leven was en hetgeen na dit leven zal zijn. Ieder geloof stelt dat voor dit leven een Oermacht bestaat die alles geschapen heeft. Na dit leven zal deze Oermacht de mens beoordelen op basis van zijn handelingen in dit leven. Met andere woorden, ieder geloof impliceert het bestaan van een leiding van de Oermacht voor het leven. De reden hiervoor is dat de beoordeling van de mens niet plaats kan vinden zonder dat de mens een leiding van de Oermacht gekregen heeft.

Wanneer er slechts één Schepper zou bestaan, dan zou er ook slechts één werkelijke verklaring voor het bestaan, reden voor het bestaan en doel in het bestaan kunnen zijn. Nu, er bestaat ook werkelijk slechts één enkele Schepper. Dit concludeert onze waarneming van de materie. Want zouden verschillende waarneembare feiten door verschillende scheppers geschapen zijn geweest, dan zou onmogelijk het perfecte, alomvattende en uitgebalanceerde systeem hebben kunnen bestaan zoals het universum dit kent. Een systeem waarin perfecte harmonie tezamen bestaat en alles van andere zaken afhankelijk is. Dus gezien de perfecte en alomvattende ordening, waar het universum en alles wat daarin bestaat voortgaat, is het bestaan van meerdere scheppers een onmogelijkheid. Zou het universum meerdere scheppers kennen, dan zou chaos het samenleven van de verschillende scheppingen kenmerken. Want dan zou dit enige, perfecte en alomvattende systeem ter ordening niet bestaan. De Schepper kan daarmee dus maar één zijn.

Bij het bestaan van één Schepper kan er ook slechts één reden voor het bestaan en één doel van het bestaan zijn. Dit impliceert het bestaan van één juiste boodschap die dit uiteenzet van de Schepper voor de mens. Gezien het feit dat de verschillende geloven onder de mensen betreffende het leven allen verschillende verklaringen, reden en doelen geven, impliceert dit tevens het bestaan van zoiets als onjuiste boodschappen. Oftewel valse boodschappen die

zich voordoen als afkomstig van de Ene Schepper maar dit in werkelijkheid niet zijn. En dus ja, het moet er wel toe doen hoe de mens gelooft, omdat het leven in overeenstemming moet zijn met de verklaring voor het bestaan, de reden voor het bestaan en het doel van het bestaan volgens de Schepper zelf.

4. Waarom bestaan er verschillende geloven?

Dat verschillende geloven bestaan is omdat er verschillende manieren zijn waar volgens de mens tot een specifiek geloof kan komen. Zes manieren vallen te onderscheiden, namelijk, zijnde de instinctieve manier, de pragmatische manier, de manier van overlevering en de manier van denken. Waarbij deze laatste opgedeeld kan worden in de logische manier van denken, de wetenschappelijke manier van denken en de verstandelijke manier van denken.

De realisatie van beperktheid, afhankelijkheid en machteloosheid dwingt de mens als het ware tot zoeken naar hetgeen niet wordt begrensd door deze eigenschappen. En daarmee tot geloven in een Oermacht. Men kan zich bij de keuze van het feit ter aanbedding beperken tot de instinctieve neiging tot aanbedding. Zonder verdere zaken bij deze keuze mee in overweging te nemen. Deze manier van komen tot geloof is de instinctieve manier. Volgens deze manier geeft de mens zijn geloof in de Oermacht vorm op basis van de mate waarin het hem bevredigt. Oftewel op basis van de mate waarin het zijn aanbidingsinstinct bevredigt. Als iets dus goed aanvoelt dan kiest hij ervoor om dit tot zijn geloof te nemen. Als het niet goed of niet voldoende goed of niet meer goed aanvoelt dan laat hij dit geloof. Volgens dezelfde manier kan iemand er voor kiezen iets onderdeel van het geloof te maken of uit het geloof weg te laten. Dus wanneer een specifiek iets goed aanvoelt dan benoemt hij dit tot onderdeel van het geloof en wanneer het niet goed aanvoelt dan neemt hij het niet.

Het is ook mogelijk om de keuze voor een geloof te baseren op belang. Deze manier is de pragmatische manier waar volgens de mens zijn geloof in de Oermacht vorm geeft. Dus op basis van de mate waarin het hem voordeel biedt. Zo kan men kiezen voor een specifiek geloof, als het hem voordeel biedt dan neemt hij het tot geloof en als het hem geen voordeel (meer) biedt dan laat hij dit geloof. En zo kan men ook iets verkiezen tot onderdeel van geloof, iets dat voordeel biedt wordt onderdeel van het geloof en iets dat nadeel lijkt te bieden wordt uit het geloof gelaten. Men neemt het dus aan vanwege (materiële) voordelen en verlaat dit vanwege de (materiële) voordelen.

Hiernaast zijn sommige mensen de mening toegedaan dat het juiste geloof op geen enkele manier aantoonbaar is. Volgens hen is geloof betrouwbare kennis die men moet accepteren en adopteren zoals zij overgeleverd is. Deze mensen baseren hun keuze op de manier van overlevering. Volgens deze manier neemt men het geloof van de mensen die betrouwbaar worden geacht als overleveraars, en enkel zoals zij het overgeleverd hebben.

De vierde mogelijkheid is het toepassen van de manier van denken, oftewel kiezen voor een geloof gebruik makend van de capaciteiten van het verstand. Zoals al gezegd valt in deze categorie onderscheidt te maken tussen manieren van denken. Er is de logische manier van denken, de wetenschappelijke manier van denken en de verstandelijke manier van denken.

De logische manier van denken was de favoriete manier van denken bij de oude Griekse filosofen. Het is als zodanig door veel mensen geaccepteerd als de enige manier om te komen tot juiste antwoorden op vragen. Onder de denkwijze der logica worden conclusies getrokken uit de verbinding van twee premissen of subconclusies, zoals in het volgende voorbeeld:

- Premisse 1: Mensen zijn sterfelijk
 - Premisse 2: Sokrates is een mens
- Conclusie: Sokrates is sterfelijk

De formele beschrijving van de logica als denkwijze is daarmee major premisse + minor premisse = conclusie. Oftewel eerste subconclusie + tweede subconclusie = conclusie. Zoals het gebruik van de plus- en mintekens hier al doet vermoeden, is de wiskunde een voorname uiting van de logische denkwijze.

De tweede manier van denken is de wetenschappelijke manier. Deze manier is voor de westerse wereld de manier bij uitstek. Aangezien zij deze landen uit het duistere bestaan van de Middeleeuwen deed ontsnappen naar het licht van de vooruitgang. De wetenschappelijke manier stond aan de wieg van de Renaissance. De wetenschap heeft ongetwijfeld de wereld qua kennis en welvaart vooruit weten te brengen. Daarmee is wetenschap binnen het westerse denken verworden tot de enige weg tot waarheid. De wetenschappelijke manier van denken is de manier van onderzoek gebaseerd op experimenteren. Men probeert een feit te isoleren en onder isolatie bloot te stellen aan verschillende externe krachten om de reactie van het feit te kunnen registreren. Uit het samenspel van actie en reactie probeert men vervolgens wetten te begrijpen die de waarneming beschrijven. Op basis daarvan kan men vervolgens voorspellingen doen.

De derde manier van denken is de verstandelijke manier. Omdat deze specifieke manier van denken wat meer uitleg vergt om goed duidelijk te kunnen worden gemaakt, is voor de verstandelijke manier van denken een aparte paragraaf ingeruimd.

5 De verstandelijke manier van denken

Denken is in feite het vormen van oordelen over feiten. Dus een opmerking als "water is nat" is het resultaat van denken, evenals "een olifant is zwaar". Wil een mens kunnen oordelen over een feit dan dient hij of zij te beschikken over een waarneming van het feit. Om te kunnen oordelen "het is zacht" moet men het feit gevoeld hebben. Om te kunnen oordelen "het glinstert" moet men het feit gezien hebben. Om te kunnen oordelen "het smaakt zoet" moet men het feit geproefd hebben, enzovoort. Het zou onjuist zijn hieruit echter te concluderen dat denken enkel de waarneming van een feit vereist. Dit zou namelijk een conclusie zijn die niet overeenstemt met de realiteit van denken. Dit is voor eenieder waarneembaar. Hieronder zal een voorbeeld worden beschreven om duidelijk te maken dat een feit en een waarneming niet voldoende zijn voor denken. Maar ook om duidelijk te maken wat dan nog meer nodig is om te kunnen denken.

Een jong kind dat voor de eerste keer muntgeld in zijn handen krijgt en daarmee voor de eerste keer geconfronteerd wordt, zal geen idee hebben wat het is.. Noch zal het kind beseffen wat het er mee zou kunnen doen. Dat blijft zo zolang het kind niets vertelt wordt over hetgeen hem gegeven is. Zou men het kind voor een bepaalde tijd met het muntgeld alleen laten om later weer terug te keren, zal men waarschijnlijk aantreffen dat in de tussentijd het kind op verschillende manieren het geld heeft waargenomen. Hij zal het betast hebben, eraan geroken hebben en zoals de meeste kinderen gewoon zijn er zelfs op hebben gebeten. Als men het kind bij het terugkeren vervolgens vraagt: "hoe vind je muntgeld eruit zien?" "Hoe vind je muntgeld ruiken en smaken?", dan zou het kind bij al de gedane waarnemingen van het feit ten spijt, nog steeds enkel schouderophalend kunnen reageren. Ondanks de vele waarnemingen van het feit zal het kind feitelijk nog geen enkel idee hebben ontwikkeld over muntgeld. De reden hiervoor is dat het kind niet weet wat muntgeld is. Dit is hem nog niet verteld en daarom kan het kind onmogelijk antwoorden op de vraag: "wat vind je van muntgeld?". Ook al houdt hij het geld wekenlang in zijn hand. Eerst zou het kind duidelijk gemaakt moeten worden dat muntgeld hetgeen is dat hij in zijn handen houdt. Pas als dit hem duidelijk is dan zou het kind op de gestelde vraag kunnen antwoorden. Daarmee gebruik makend van zijn waarnemingen. Bijvoorbeeld door te oordelen "het smaakt vies".

Een ander voorbeeld. Stel dat iemand wordt opgesloten in een lege kamer met niets meer dan een boek in een vreemde taal. Het aantal waarnemingen van het boek waarover de persoon zal beschikken, zal variëren met de tijd in afzondering met het boek. Maar ongeacht de tijd in afzondering met enkel het boek zal het

aantal ideeën over de taal in het boek en over het boek zelf altijd gelijk blijven: nul. De persoon zal bijvoorbeeld nooit de taal kunnen leren van het boek met enkel het boek. Hij zal daarmee in deze situatie nooit de inhoud van het boek kunnen leren begrijpen of beoordelen. Ongeacht de tijd die hij doorbrengt enkel met het boek. Pas wanneer los van dit boek de persoon de beschikking krijgt over een tweede boek met daarin een uitleg van de taal kan hij het begrijpen. Met andere woorden, wanneer hem voorkennis wordt gegeven over de taal van het boek dan pas wordt het mogelijk voor deze persoon om ideeën te ontwikkelen over de taal van het boek en over de inhoud van het boek.

Wat beide voorbeelden duidelijk maken, is dat voor denken meer vereist is dan enkel een feit tezamen met een waarneming van of de herinnering aan een waarneming van dit feit. De derde vereiste voor denken is voorkennis over het feit. Wat het kind ontbeert in de voorgaande voorbeelden, is voorkennis. De voorkennis weerhoudt namelijk het kind er van ideeën te ontwikkelen over muntgeld ook al heeft hij het in zijn handen en in zijn mond gehad. Eerst moet het kind voorkennis gegeven zijn over muntgeld, in de zin van dit-en-dit is muntgeld. Daarna pas kan de waarneming van muntgeld ideeën over muntgeld in het kind opwekken. Hetzelfde voor het voorbeeld van de persoon met het boek in de vreemde taal. Eerst moet hem voorkennis gegeven zijn over de taal in het boek. De persoon moet de taal in het boek uitgelegd krijgen en geleerd worden hoe de vreemde taal zich verhoudt met zijn eigen taal. Daarna pas kan de persoon proberen het boek en de taal in het boek te leren begrijpen en zowel de taal als het boek beoordelen en begrijpen.

Deze analyse van denken in mensen maakt duidelijk wat de precieze vereisten zijn voor verstandelijk denken. Het maakt ook duidelijk hoe denken precies in zijn werk gaat. De vereisten voor verstandelijk denken zijn:

1. Een feit;
2. waarnemingsorganen;
3. gezonde hersenen;
4. voorkennis.

Het denken is de koppeling van de waarneming van het feit naar de hersenen waar de voorkennis is opgeslagen. Bij het bestaan van juiste voorkennis kan men dan het feit benoemen. Bij het bestaan van voldoende waarneming kan de mens dan het feit ook beoordelen.

6 Denken: de juiste manier om geloof te kiezen

Bij de zoektocht naar een geloof vertrekt de mens dus van de realisatie dat er één Schepper moet bestaan. Hij zoekt ook feitelijk naar de boodschap van deze Schepper voor Zijn schepping. Maar de mens heeft altijd verschillende ideeën gevolgd in zijn aanbedding. Hij heeft verschillende opvattingen over revelaties waarvan hij dacht dat zij van de Schepper afkomstig waren. De vraag is dus hoe men de enige juiste boodschap kan onderscheiden van de boodschap(pen) van misleiding. De leiding van de dwaling.

Zou men zich bij de zoektocht naar het juiste geloof baseren op het aanbiddingsinstinct, dus de instinctieve manier van geloven, dan baseert men zich feitelijk op een gevoel. De maatstaf van de instinctieve manier om te bepalen of een geloof juist is, is de mate van bevrediging van het aanbiddingsinstinct. Het aanbiddingsinstinct zal daarmee tevreden zijn wanneer de persoon die aanbidt in de veronderstelling is dat hij met zijn gedrag de Schepper tevreden stelt. Echter, niets is zo dynamisch als de menselijke gevoelens. Met als gevolg dat de maatstaf die gehanteerd wordt bij een keuze voor geloof gebaseerd op de instinctieve manier niet stabiel is maar veranderlijk. Als het gevoel verandert dan verandert het oordeel. Alhoewel een individu een geloof vandaag dus juist vindt, kan hij hetzelfde geloof morgen bij een andere gevoel onjuist vinden. Deze instabiliteit maakt de instinctieve manier ongeschikt bij de zoektocht naar het juiste geloof. Want het juiste geloof is constant en niet veranderbaar. Zij is vandaag juist en blijft dat morgen ook. Ongeacht wat de gevoelens van de mensen zijn. Bij het zoeken naar de waarheid mag niet het gevoel van het individu de criteria van de juistheid van de boodschap zijn. Gevoelens zijn subjectief en individueel en vanwege deze maatstaf zouden er dus meerdere boodschappen juist kunnen zijn. Dus het gaat hier om boodschappen die daadwerkelijk van de Schepper afkomstig zouden zijn. Terwijl in feite het bestaan van verschillende boodschappen van de ene Schepper onmogelijk is. Het gevoel verschilt per persoon met als gevolg dat iedereen een andere religie adopteert dan wel afwijst. Maar het geloof is niet iets individueels. Het is de boodschap van de ene Schepper voor de schepping. Het is dus collectief. En wat collectief is mag men niet individueel benaderen op basis van een subjectieve individuele maatstaf. Het geloof is ofwel juist of onjuist. De juistheid van de religie is relevant voor alle mensen. Indien het geloof juist is en dus afkomstig van de Schepper, dan is het relevant voor de gehele mensheid. Maar indien de religie niet van de Schepper is en dus onjuist is, dan is het ook geldend voor de gehele mensheid. Tot slot het laatste kritiekpunt voor wat betreft het toepassen van de instinctieve manier. Dit heeft ertoe geleid dat de mens zelfs de schepping

heeft aanbeden als zijnde de Schepper. Wat voor enorme een dwaling is het om hetgeen dat zelf beperkt, afhankelijk en onmachtig is te aanbidden alsof het onbeperkt, onafhankelijk en almachtig is! Het is mogelijk dat een oppervlakkige mens beweert dat hij bijvoorbeeld de koe machtig en onbehoefstig vindt. Maar het antwoord hierop is dat macht en onbehoefstigheid de eigenschappen van het feit zelf moeten zijn en niet de verbeeldingen van een persoon. Hoe men het ook wend of keert, dit is voorzeker een dwaling.

De pragmatische manier van geloof is onjuist en gevaarlijk omdat ook profijt en belang individueel zijn. Het belang is geen objectieve maatstaf, maar een subjectieve maatstaf net zoals het gevoel. Het is een egoïstische maatstaf. Maar zoals gezegd, het geloof is niet individueel maar collectief. We zijn allemaal schepselen van dezelfde Schepper en wat collectief is moet men niet individueel benaderen.

Het kiezen voor de manier van overlevering in de zoektocht naar het juiste geloof is als het dragen van zand naar de woestijn: totaal nutteloos. Het initiële probleem waar de mens in zijn zoektocht naar geloof mee geconfronteerd wordt, is namelijk het bestaan van verschillende geloven. Afhankelijk van wie men vraagt wordt men een ander geloof aanbevolen. Ook de maatstaf van de manier van overlevering bij de keuze voor een geloof is dus subjectief en individueel. Want men kiest het geloof van de persoon wiens overleveringen men vertrouwt omdat men deze persoon vertrouwt. Daarom is de manier van overlevering ook onjuist. Verder verzekert de kennis en wijsheid van een individu niet dat hetgeen hij of zij vertelt juist is. Bij de ontvanger van de boodschap zal dus nooit zekerheid kunnen bestaan betreffende de juistheid van de boodschap. Onomstotelijke overtuiging resulteert enkel wanneer de boodschap vergezeld wordt door bewijs dat de boodschap bevestigt. Wanneer de keuze voor een specifieke overlevering gedaan is enkel op basis van de reputatie van de boodschapper, dus zonder inhoudelijk bewijs, dan bestaat er geen zekerheid dat dit heeft geleid tot de keuze voor de juiste religie.

De logische manier van denken kan bij het zoeken naar de ware boodschap e het geloof geen zekerheid bieden betreffende de juistheid van de uiteindelijke keuze. Een fundamenteel probleem bij de logica is namelijk dat de juistheid van de uiteindelijke conclusie afhankelijk is van de juistheid van de premissen. Met andere woorden, de sub-conclusies waaruit deze resulteert. Indien één van de premissen onjuist is, dan kan de conclusie onmogelijk nog met zekerheid juist zijn. Dus een zeker juist oordeel vanuit de logische manier van denken vereist juiste premissen die ook zekerheid bevatten. Maar de premissen zijn in zichzelf reeds conclusies. In het voorbeeld van Sokrates eerder beschreven, zijn de

premissen dat deze een mens is en dat de mens sterfelijk is. Het is duidelijk dat deze premissen in zichzelf reeds conclusies zijn wiens juistheid eerste bewezen dient te worden. Indien zij willen tot een zekere juiste conclusie te kunnen leiden. Om dit aan te kunnen tonen moet men de premissen (Socrates is mens) waarop de conclusie is gebaseerd onderzoeken of ze kloppen. Ook moeten de premissen die hebben geleid tot de logische conclusie "de mens is sterfelijk" onderzocht worden. Zodoende raakt men in een vicieuze cirkel zonder einde. Want ook de sub-conclusies waar deze beide sub-conclusies op gebaseerd zijn, zijn in zichzelf weer conclusies gebaseerd op sub-conclusies. Hieruit blijkt dat de logica nooit de zekerheid betreffende de juistheid van het oordeel kan bieden waarnaar de mens op zoek is bij zijn zoektocht naar het juiste geloof. Dit maakt de logica ongeschikt voor het zoeken naar het juiste geloof.

Zelfs bij het bestaan van twee juiste premissen hoeft het niet zo te zijn dat de conclusie op hen gebaseerd ook zeker juist is. Bijvoorbeeld, uit het feit dat sneeuw bevroren water is. Samen met het feit dat neerslag soms bevroren water is resulteert niet noodzakelijkerwijs dat de bevroren neerslag sneeuw is. Het kan ook hagel zijn! Toch zou de logische methode van denken deze conclusie kunnen doen resulteren:

- Premisse 1: Sneeuw is bevroren water
- Premisse 2: De neerslag is bevroren water

→ Conclusie: De neerslag is sneeuw

Zou men dus bij de zoektocht naar de boodschap van de Schepper zich baseren op de logica dan zal men nooit zeker zijn dat de gevonden boodschap ook werkelijk de boodschap van de Schepper is. Maar bij het zoeken naar de waarheid is onzekerheid onacceptabel. Dus moet ook de logica bij dit onderwerp als manier van zoeken verworpen worden.

Bij dit vraagstuk is de eerste tekortkoming van de wetenschappelijke manier van denken dat het hier handelt om een feit dat bestaat maar dat in zichzelf niet waarneembaar is. Het spoor van de Schepper is waarneembaar en daarom weet de mens zeker dat deze bestaat. Maar men kan de Schepper niet isoleren en onderwerpen aan proeven. Dus de wetenschappelijke methode is niet in staat om het bestaan van de Schepper te beoordelen. Zonder hierdoor haar waarde in andere velden van onderzoek in twijfel te willen trekken. Echter, het moet gezegd worden dat de wetenschappelijke manier van denken dus onmogelijk toegepast kan worden bij de zoektocht naar het juiste geloof. Simpelweg omdat het hier niet een feit betreft dat men kan isoleren en waarop men proeven kan verrichten. Volgens Karl Popper, 's werelds meest beroemde

wetenschapsfilosoof wiens definitie van wetenschap algemeen geaccepteerd is, is wetenschap alles dat de "toets der falsificatie" kan doorstaan. Volgens Popper is wetenschap een hypothese. Het is een stelling die men op basis van waarneming zou moeten kunnen bevestigen of verwerpen. Volgens deze definitie is de stelling "sneeuw is water" wetenschap. De onderbouwing van deze stelling is wetenschappelijk indien het gebaseerd is op proeven. De reden hiervoor is dat men deze stelling kan toetsen op onjuistheid simpelweg door enkele proeven te verrichten met sneeuw. Tegelijkertijd is de stelling "engelen hebben vleugels" volgens dit algemeen geaccepteerd geraakte idee van Popper geen wetenschap. Dat komt omdat men onmogelijk deze stelling kan toetsen aan de realiteit. Engelen kan niemand waarnemen. Daarom kunnen engelen niet geïsoleerd worden in een laboratorium om hen aan proeven te onderwerpen. Men kan dus nooit de onjuistheid van de stelling aantonen (falsifiëren). Maar ook de boodschap van de Schepper bevat informatie over het onwaarneembare. Kennis afkomstig van de Schepper van het zichtbare en het onzichtbare kan tevens onder het onwaarneembare vallen. Hierbij moet gedacht worden aan kennis over de reden voor de schepping en over het ontstaan van de schepping. Oftewel de kennis over de eigenschappen van de Schepper. Maar hier valt ook onder kennis over hetgeen na de schepping zal zijn, dus het hiernamaals en dergelijke. Dit zijn allen hypothesen die niet te toetsen vallen. Ook vanwege het feit dat het bij religie fundamenteel gaat over zaken die het bereik van de wetenschap te boven gaan. De Schepper en Zijn kennis van het zichtbare en onzichtbare maakt de wetenschappelijke manier van denken dus niet bruikbaar bij het zoeken naar de juiste boodschap van de Schepper.

En ten tweede, ook de wetenschappelijke manier van denken kan geen zekerheid bieden betreffende de juistheid van het uiteindelijke oordeel. Net zoals bij de logica het geval is. Uit de toets der falsificatie resulteert namelijk het idee dat een hypothese als juist geaccepteerd zal worden alleen als het tegendeel niet is bewezen. Dus het gaat hier om dat niet aangetoond is dat de hypothese niet klopt en de door waarneming verworpen wordt. "Maar", zegt Popper, "het feit dat al de zwanen die ik ken wit zijn, betekent nog niet dat alle zwanen wit zijn." Hiermee beargumenteert Popper het principe dat stelt dat binnen de wetenschap een waarneming een theorie nooit onomstotelijk kan bewijzen. Een waarneming kan enkel een theorie ontcrachten. De waarneming van een witte zwaan betekent niet noodzakelijkerwijs dat al de zwanen wit zijn. Dit zou men pas kunnen zeggen nadat alle zwanen op de wereld gezien zijn. Maar men kan nooit zeker zijn dat alle zwanen op de wereld zijn gezien. Men kan vele, vele witte zwanen hebben gezien, maar dit maakt het nooit definitief zeker dat alle zwanen wit zijn. Het zien van slechts één enkele zwarte zwaan volstaat daarentegen om de theorie van enkel witte zwanen te ontcrachten. Met andere woorden, binnen de wetenschap is

dus niets "zeker juist". Het kan alleen "zeker onjuist" zijn. Een theorie wordt enkel tijdelijk als juist geaccepteerd tot het moment dat een waarneming plaatsvindt die de theorie ontkracht. Of tot het moment dat een theorie gepresenteerd wordt die de realiteit beter beschrijft en verklaart. Zo stelde de wetenschap vroeger dat de atoom het kleinste element van de natuur was. Totdat aangetoond werd dat er kleinere zaken bestonden dan atomen. Namelijk elektronen en protonen. Weer later blijken elektronen en protonen in grootte evenmin de kleinste elementen te zijn. Men spreekt in de wetenschap daarna over neutrino's als kleinste element.

Hiermee is de maatstaf die de wetenschap biedt bij de beoordeling van een geloof dus tevens tijdelijk en veranderbaar. Daarmee is de wetenschap ook bij dit onderwerp ongeschikt als manier van kiezen voor het juiste geloof.

Bij het onderwerp "de weg naar geloof" is enkel de verstandelijke manier van denken in staat om de mensheid een correcte maatstaf te bieden. Op basis van het verstand wordt de juistheid dan wel onjuistheid van een geloof onomstotelijk vastgesteld. Het juiste geloof wordt gevonden door de capaciteiten van het verstand toe te passen op twee onderwerpen:

- Bestaat een Schepper of niet en zo ja;
- Welke van de boodschappen is werkelijk de boodschap van deze Schepper?

Met andere woorden, het verstand zal ingezet moeten worden om het al dan niet bestaan van een Schepper te beoordelen. Maar ook om te oordelen over de boodschappen waarvan beweerd wordt dat deze afkomstig zijn van de Schepper. Oordelen over het bestaan van een feit valt binnen het bereik van het verstand dat drie onderwerpen omvat:

- a) Het bestaan van een feit;
- b) De eigenschappen van een feit; en
- c) De karakteristieken / essentie van een feit.

De realiteit van het verstand is dat zij bij de waarneming van een feit in staat is te oordelen over het bestaan van het feit. Sterker nog, het verstand zal gedwongen zijn het bestaan van het feit te bevestigen. Het verstand zal met zijn oordeel iedere onzekerheid die hieromtrent zou kunnen bestaan weg nemen. Indien het waargenomen wordt dan bestaat het zeker. Zo simpel is het. En dus zal het verstand met zekerheid kunnen oordelen over het bestaan van een Schepper. Indien een van de waarnemingsorganen deze Schepper of zijn spoor waarneemt dan zal het verstand oordelen dat deze bestaat. Dit oordeel zal dan zeker juist

zijn.

Betreffende de zoektocht naar de boodschap van de Schepper wordt van het verstand gevraagd te oordelen over de eigenschappen / karakteristieken van de boodschappen. Het gaat hier om de revelaties waarvan beweerd wordt dat zij afkomstig zijn van de Schepper. Deze boodschap zal de goddelijke eigenschap van perfectie kennen gezien het feit dat deze afkomstig is van de Schepper. Deze boodschap zal geen van de eigenschappen kennen waar de menselijke boodschappen onvermijdelijk zullen bevatten. Namelijk de beperktheid van de mens en zijn imperfectie. Oftewel, waar de boodschap van de Schepper perfect zal zijn, zal de boodschap die niet van de Schepper afkomstig is onmogelijk perfect kunnen zijn. Over deze eigenschap van een boodschap kan het verstand ook oordelen. Als een fout wordt waargenomen in de boodschap dan kent deze niet de goddelijke eigenschap als karakteristiek maar de menselijke eigenschap. Als in de boodschap geen fout wordt waargenomen dan kent deze de goddelijke eigenschap als karakteristiek. Dus valt dit tweede vraagstuk tevens binnen het bereik van de verstandelijke manier van denken. Het verstand is dus in staat om te zoeken naar het juiste geloof. In tegenstelling tot bijvoorbeeld de wetenschappelijke methode van denken.

Bovendien beschikt de mens met de verstandelijke manier van denken over een maatstaf die objectief is en universeel. In plaats van een subjectieve en individuele maatstaf zoals het geval is bij de instinctieve methode. Maar ook bij de pragmatische methode van kiezen voor het geloof en de methode van overlevering. Want bij de verstandelijke manier van denken is het oordeel gebaseerd op voorkennis en waarneming. Wanneer een oordeel dus overeenstemt met de waarneming en de voorkennis dan is zij onomstotelijk juist.

Ten slotte biedt de verstandelijke manier van denken de mogelijkheid om met zekerheid de juistheid van het oordeel te bepalen. Het verstand biedt zelfs de alomvattende en onbeperkte zekerheid in tegenstelling tot de instinctieve methode van zoeken. Of de pragmatische methode van zoeken en de methode van overlevering, de logische methode van denken en de wetenschappelijke methode van denken. Dit is afhankelijk van het niveau waarop wordt gedacht, wat wederom in een aparte paragraaf uiteengezet zal worden.

7. Het niveau van denken

De zekerheid die de verstandelijke manier van denken biedt, is afhankelijk van het niveau waarop gedacht wordt. Dankzij het inzicht in de realiteit van het verstandelijk denken, is duidelijk dat de juistheid van het verstandelijk oordeel afhankelijk is van de voorkennis waarop het oordeel gebaseerd wordt. Is deze voorkennis onjuist, dan zijn al de oordelen die hierop gebaseerd worden ook onjuist. Ongeacht wat de waarnemingen zijn waarmee de voorkennis in relatie wordt gebracht door de hersenen. Bij het bestaan van juiste voorkennis, is de juistheid van het oordeel afhankelijk van het aantal waarnemingen. Maar ook afhankelijk van de kwaliteit van de waarnemingen waarop men zich bij het oordelen baseert. Of in andere woorden, bij het bestaan van juiste voorkennis is de juistheid van het oordeel afhankelijk van het niveau waarop verstandelijk gedacht wordt.

Het eerste en laagste niveau van denken is het niveau van oppervlakkig denken. Bij oppervlakkig denken bekijkt men de kwestie vanuit slechts één perspectief om er vervolgens direct over te oordelen. Omdat het oordeel dan op slechts beperkte voorkennis is gebaseerd, is de kans groot dat het gegeven oordeel onjuist is. Zou men zijn keuze voor een partner bijvoorbeeld baseren op enkel het uiterlijk van de persoon en enkel op basis hiervan beslissen, dan is dit een voorbeeld van oppervlakkig denken.

Mogelijk blijkt later dat de keuze voor deze partner een goede keuze was en is het huwelijk een goed huwelijk. Maar erg zeker kan men hier op voorhand niet van zijn omdat enkel is gekeken naar het uiterlijk van de persoon. Dit maakt het probleem bij dit niveau van denken duidelijk. Hoewel bij oppervlakkig denken de mogelijkheid bestaat dat het gegeven oordeel juist is, bestaat ook de mogelijkheid dat dit oordeel onjuist is. Daarmee wordt duidelijk dat hierover anders geoordeeld moest worden. En om precies te zijn, bij oppervlakkig denken is de mogelijkheid dat het oordeel onjuist is eigenlijk vrij groot. Juist omdat men geoordeeld heeft op basis van een eenzijdige beschouwing van het feit.

Bij een niveau hoger van denken zou men diep denken. Hier mee zou men een tweede dimensie van het feit bestuderen alvorens tot een oordeel te komen. Dus men zou bijvoorbeeld met de potentiële partner zelf kunnen gaan praten om iets over de persoonlijkheid van de persoon te weten te komen. Het is niet moeilijk om in te zien dat het oordeel over de potentiële partner beter wordt als ook deze tweede dimensie wordt betrokken. Hierbij gaat het dus om de persoonlijkheid naast het uiterlijk dat in ogenschouw genomen wordt.

Men zou bij verlicht denken pas een oordeel vellen nadat ook de zaken onderzocht zijn die op de potentiële partner betrekking hebben. Oftewel nadat gekeken is naar de dingen die niet direct bij de potentiële partner horen. Maar het zijn wel zaken die in relatie staan tot de potentiële partner. Bij verlicht denken zou men dus kijken naar het uiterlijk, de persoonlijkheid en de relaties van de potentiële partner. . Maar hier bovenop zou men ook kijken naar bijvoorbeeld de reputatie van de ouders van de potentiële partner. Men zou spreken met de voormalige leraren van de potentiële partner over de persoon. En men zou spreken met de vrienden van de potentiële partner over de persoon. Pas nadat deze derde dimensie in ogenschouw genomen te hebben; dus hoe de andere mensen de persoon beschouwen zou men pas oordelen over de potentiële partner.

Bij verstandelijk denken beschikt men dus over de capaciteit om te oordelen over het bestaan van de Schepper. Men beschikt ook over de capaciteit om te oordelen over de realiteit van de verschillende geloven die allen beweren de boodschap van deze Schepper te zijn. Indien men hierbij het verlicht niveau van denken hanteert, beschikt hij ook over de mogelijkheid om het bestaan van de Schepper vast te stellen. Tevens beschikt men dan de mogelijkheid te oordelen over de realiteit van de verschillende geloven. Dus het gaat hier om de religies die allen beweren de boodschap van deze Schepper te zijn. Men zou dan oordelen op basis van verlicht denken. Oftewel door gebruik te maken van al de mogelijke voorkennis betreffende het feit. Men zou dan niet meer enkel speculeren over de kwesties van het bestaan van de Schepper. Tevens zou men ook niet speculeren over de realiteit van de verschillende geloven die allen beweren de boodschap van deze Schepper te zijn. Men zou dan denken op basis van alle juiste informatie die beschikbaar is betreffende deze kwesties. Het oordeel zou dan resulteren uit alle beschikbare correcte informatie betreffende deze kwesties. Met betrekking tot de kwestie omtrent het bestaan van de Schepper en de realiteit van de verschillende geloven die allen beweren de boodschap van deze Schepper te zijn, is dit de weg naar een definitief juist oordeel.

8. De weg naar Islam: het verstandelijk bewijs voor het bestaan van de Schepper

Om iets als bron van waarheid aan te kunnen nemen, moet eerst de betrouwbaarheid en de geloofwaardigheid van deze bron bewezen worden. Dus de Koran, de Bijbel of de Torah kunnen slechts aangenomen worden zodra het met zekerheid is vastgesteld dat zij afkomstig zijn van de Schepper. Daarmee kan het als juiste bron van kennis worden gepresenteerd over het zichtbare en onzichtbare. Het gaat hier om de bron die met zekerheid kan informeren wat het zichtbare en onzichtbare inhoudt en informeert over de Schepper. . Het is met deze reden dat men de Koran kan vinden, overigens als enige van deze boeken, de manier van overlevering bij het zoeken naar geloof verwerpend:

وَإِذَا قِيلَ لَهُمِ اتَّبِعُوا مَا أَنْزَلَ اللَّهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا أَلْفَيْنَا عَلَيْهِ آبَاءَنَا أَوْلَوْكَانَ آبَاؤُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ شَيْئًا وَلَا يَهْتَدُونَ

"En wanneer er tot hen wordt gezegd: 'Volgt hetgeen Allah heeft geopenbaard', zeggen zij: 'Nee, wij zullen datgene volgen, wat wij onze vaderen zagen volgen'. Zelfs al hadden hun vaderen in het geheel geen verstand en volgden zij de rechte weg niet?" (VBK soera al Baqara, aaya 170)

أَمْ آتَيْنَاهُمْ كِتَابًا مِنْ قَبْلِهِ فَهُمْ بِهِ مُسْتَمْسِكُونَ * بَلْ قَالُوا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُهْتَدُونَ * وَكَذَلِكَ مَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي قَرْيَةٍ مِنْ نَذِيرٍ إِلَّا قَالَ مُتْرَفُوهَا إِنَّا وَجَدْنَا آبَاءَنَا عَلَىٰ أُمَّةٍ وَإِنَّا عَلَىٰ آثَارِهِمْ مُقْتَدُونَ

"Hebben Wij hun ooit te voren een Boek gegeven waar zij zich aan vasthouden? Nee, zij zeggen: "Wij zagen onze vaderen een godsdienst volgen en wij richten ons naar hun voetstappen." En evenzo zonden Wij geen waarschuwer naar een stad voor u of de rijken hiervan zeiden: "Wij zagen onze vaderen een godsdienst volgen, en wij treden in hun voetstappen." (VBK soera az Zoegroef, aaya 21 - 23)

In plaats van zich te baseren op onzekerheid zoals bij overlevering, roept de Koran de mens op zich te baseren op tot denken. Geheel in overeenstemming met de verstandelijke manier, zodat de mens zich op een objectieve, universele en definitieve maatstaf mag baseren in de zoektocht naar het juiste geloof:

وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي

ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ

“En dit is onder Zijn tekenen, dat Hij uit jullie midden echtgenoten voor jullie schiep, opdat jullie er rust in mogen vinden, en Hij heeft liefde en tederheid onder jullie geplaatst. Daarin zijn zeker tekenen voor een volk, dat nadenkt.” (VBK soera ar Roem, aaya 21)

وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبُرْقَ حَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُخْبِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

“En tot Zijn tekenen behoort eveneens dat Hij u de bliksem toont als vrees en hoop. En dat Hij water uit de hemel nederzendt waarmede Hij de aarde doet herleven na haar dood. Hierin zijn zeker tekenen voor een volk, dat wil begrijpen.” (VBK soera ar Roem, aaya 24)

De behoeftige, afhankelijke en onmachtige materie heeft niet altijd bestaan, omdat al de materie laat zien over zowel een begin als eind te beschikken. De vraag is dan ook wie verantwoordelijk is voor het begin en het einde van de materie. Onmogelijk is dit de materie zelf, gezien het feit dat zij afhankelijk is van andere vormen van materie. En gezien het feit dat zij machteloos is tegenover en onderdanig is aan systemen en wetten die het voortgaan van het universum ordenen. Een materie die afhankelijk is van andere materie kan zichzelf niet geschapen hebben. Ten eerste omdat schepping als activiteit het bestaan van iets vereist dat schept. Dus de materie kan onmogelijk niet bestaan om geschapen te worden en tegelijkertijd toch wel bestaan om zichzelf te scheppen. Maar ook omdat alle schepsels afhankelijk zijn van andere onderdelen van de schepping,. Niets dat zichzelf zou kunnen scheppen, zou zichzelf scheppen en afhankelijk zijn van andere zaken die het niet kan scheppen. Ten derde omdat de schepping onderdanig is aan wetten die haar bestaan ordenen, de wetten der natuur. Water kan niet anders dan koken. Daarmee dus overgaan van vloeibare vorm in gas bij een temperatuur van 100 graden Celsius en een druk van 1 Bar. Ongeacht tijd of plaats. Het water heeft hierbij geen keus en dus geen invloed dit is voor haar bepaald. De mens kan niet lopen over water daar zijn dichtheid groter is dan de dichtheid van water. En het is nu eenmaal zo dat hetgeen een dichtheid heeft groter dan de dichtheid van water zal zinken. En hetgeen een dichtheid heeft gelijk aan de dichtheid van water zweeft; en dat hetgeen een dichtheid heeft kleiner dan de dichtheid van water drijft. Dit is opgelegd zowel aan het feit dat zich in het water bevindt als aan het water zelf. Geen van beide scheppingen heeft hierbij enkele zeggenschap. De mens treft aan dat deze andere wetten altijd en overal gelden. De materie kan niet anders dan

zich aan deze en andere wetten onderwerpen. Wat aantoont dat deze wetten niet van de schepping afkomstig kunnen zijn en dus wel van een derde macht afkomstig moeten zijn: de Schepper.

Het bestaan van de Schepper blijkt uit de wetten die het universum ordenen. Dit leidt tot de conclusie dat Hij de oorzaak is voor Zijn bestaan. Tegelijkertijd bewijzen deze wetten dat de materie niet de oorzaak is van het eigen bestaan. Alles tezamen een definitief bewijs dat schepping niet haar eigen oorzaak voor bestaan is. Dit is ook waarom de Koran de aandacht van de mensen trekt naar de materie:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

“Voorwaar, in de schepping der hemelen en der aarde en in de wisseling van nacht en dag en in de schepen die de zee bevaren, met datgene wat de mensen tot voordeel strekt; en in het water dat Allah van de hemel nederzendt, waarmede Hij de aarde doet herleven na haar dood en daarop alle soorten dieren verspreidt, en in de verandering der winden, en in de wolken die tussen de hemel en de aarde in dienst zijn gesteld, zijn inderdaad tekenen voor een volk, dat begrijpt.” (VBK soera al Baqara, aaya 164)

يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَيُخْرِجُ الْمَيِّتَ مِنَ الْحَيِّ وَيُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَكَذَلِكَ تُخْرَجُونَ *
 وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ إِذَا أَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ * وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ *
 وَمِنْ آيَاتِهِ خَلْقُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافُ أَلْسِنَتِكُمْ وَالْوَأْنِكُمْ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّلْعَالَمِينَ *
 وَمِنْ آيَاتِهِ مَنْامُكُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَابْتِغَاؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ *
 وَمِنْ آيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنزِلُ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَيُحْيِي بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ * وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ تَقُومَ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ بِأَمْرِهِ ثُمَّ إِذَا دَعَاكُمْ فِي دَعْوَةِ مِنَ الْأَرْضِ إِذَا أَنْتُمْ تَخْرَجُونَ

“Hij brengt de levenden uit de doden voort en Hij brengt de doden uit de levenden voort; en Hij geeft de aarde leven na haar dood, en evenzo zullen jullie worden voortgebracht. En tot Zijn tekenen behoort, dat Hij jullie uit stof schiep; en ziet! Jullie zijn mensen die zich kunnen verspreiden. En dit is onder Zijn tekenen, dat Hij uit jullie midden echtgenoten voor jullie schiep, opdat jullie er rust in mogen vinden, en Hij heeft liefde en tederheid onder jullie geplaatst. Daarin zijn zeker tekenen voor een volk, dat nadenkt. En tot Zijn tekenen behoort ook de schepping der hemelen en der aarde, en de verscheidenheid van jullie

talen en (huids) - kleuren. En dit zijn voorzeker tekenen voor degenen, die willen begrijpen. En tot Zijn tekenen behoort jullie slapen 's nachts en jullie zoeken naar Zijn overvloed overdag. Daarin zijn zeker tekenen voor een volk, dat luistert. En tot Zijn tekenen behoort eveneens dat Hij jullie de bliksem toont als vrees en hoop. En dat Hij water uit de hemel nederzendt waarmee hij de aarde doet herleven na haar dood. Hierin zijn zeker tekenen voor een volk, dat wil begrijpen. En dit is onder Zijn tekenen, dat de hemelen en de aarde in stand blijven door Zijn gebod. Dan, wanneer Hij u eenmaal van de aarde zal roepen, ziet! Zullen jullie eruit komen.” (VBK soera ar Roem, aaya 19 - 25)

De Koran roept de mensen dus op om na te denken over hetgeen zij waar kunnen nemen. Dus feitelijk om de mogelijkheden van hun verstand te benutten. Met andere woorden, de Koran verordent niet het geloof in het bestaan van de Schepper. Maar het roept de mensen op verstandelijk na te denken zodat zij zelf de noodzakelijkheid van het bestaan van de Schepper in zullen zien. Daarmee ook geleid zullen worden naar zeker en rotsvast geloof in de Schepper. En om hen hierbij te helpen wijst de Koran naar voorbeelden die bewijzen dat Zijn bestaan vereist is. Het hierbij om voorbeelden die duidelijk maken dat alles dat waargenomen kan worden afhankelijk is. Beperkt is in zowel tijd als volume, onmachtig en onderdanig aan (natuur)wetten. Allen eigenschappen die bewijzen dat de Schepper wel moet bestaan omdat Zijn bestaan vereist is.

Deze oproep het universum diep te bestuderen en om te leren over de wetten waarmee zij geconfronteerd wordt. Maar ook om deze te leren begrijpen om zo geleid te worden tot geloof in haar Schepper. Dit wordt tientallen keren herhaald in de Koran. In verschillende soera's³, die zich allen richten tot de verstandelijke capaciteit van de mens, wordt deze mens uitgenodigd diep na te denken. Zodoende wordt zijn geloof in het bestaan van Allah ﷻ, de enige Schepper, zeker en gebaseerd op de rede en eenduidig bewijs. Zo wordt ook geloof effectief de eigenschap van de verlichte denkers.

3 Soera: Arabische term voor een hoofdstuk in de Koran

9. De weg naar Islam: het verstandelijk bewijs voor het Profetschap van Mohammed ﷺ

Nadat het verstand het bestaan van Allah ﷻ de Schepper eenmaal heeft bewezen, wordt bij de schepping onmiddellijk de behoefte aan een boodschapper van deze Schepper duidelijk. Het valt namelijk niet te ontkennen dat de mens een relatie heeft met zijn Schepper omdat de schepping in zichzelf een relatie is. Hierbij moet ingezien worden dat de relatie Schepper versus schepping enkel door de Schepper geordend kan worden. Allah ﷻ heeft de mens en al dat deze waar kan nemen geschapen. Op het moment dat de mens zich dit realiseert en bij hem bepaalde vragen naar boven komen, moeten de antwoorden van de Schepper komen. Het hierbij om vragen als: "wat is de reden voor mijn schepping?", "hoe moet mijn relatie met mijn Schepper zijn?", "wat zijn de eigenschappen van mijn Schepper?" et cetera. De antwoorden op deze vragen moeten komen van de Schepper omdat zij niet kunnen komen van Zijn ﷻ schepping. De Schepper ﷻ kent Zijn ﷻ schepping, maar Zijn ﷻ schepping kent Hem ﷻ niet. Deze realisatie vormt het bewijs voor de noodzaak aan boodschappers onder de mensen.

Nu wordt van het verstand van de mens gevraagd te oordelen over de verschillende religies die verklaren de boodschap van de Schepper te zijn. De boodschap die de mensheid het juiste antwoord biedt op de gestelde vragen. Het verstand moet oordelen welke van deze boodschappen het antwoord van de Schepper vormt op de bovengestelde en andere vragen. Met andere woorden, het verstand moet nu oordelen over de eigenschappen van deze boodschappen. Hierbij gaat het om de vraag: is de boodschap perfect en dus van goddelijke oorsprong of minder dan perfect en dus niet van goddelijke oorsprong? Om de mens te helpen bij hun zoektocht naar de waarheid vindt men in de Koran:

كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ

"Het Boek dat Wij aan jou hebben geopenbaard is vol van zegeningen, laat hen dus over zijn verzen nadenken en laat de verstandigen er lering uit trekken."
(Zie VBK soera Saad, vers 29)

Allah ﷻ roept de mensen dus op om de eigenschappen van de Koran, hetgeen Mohammed ﷺ mee is gekomen, als zijnde de boodschap van de Schepper te overdenken. Het is welbekend dat de Koran een

Arabisch boek is, overgeleverd door Mohammed ﷺ. Dit betekent dat het boek ofwel van de Arabieren afkomstig is ofwel van Mohammed ﷺ, ofwel inderdaad van Allah ﷻ. Iets anders buiten deze drie is niet mogelijk omdat het boek Arabisch in taal en stijl is. Allah ﷻ zegt, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِعَشْرِ سُوْرٍ مِثْلِهِ مُفْتَرِيَاتٍ وَادْعُوا مَنِ اسْتَضَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ * فَإِنْ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَكُمْ فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنزِلَ بِعِلْمِ اللَّهِ وَأَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

"Zeggen zij: "Hij heeft dit (de Koran) verzonnen?" Antwoord: "Breng dan tien dergelijke verzonnen hoofdstukken voort en roept buiten Allah wie jullie kunnen, als jullie waarachtig zijn. En indien zij jouw (uitdaging) niet aannemen, weet dan, dat het met Allah's kennis is geopenbaard en dat er geen God is behalve Hij. Zullen jullie je dan onderwerpen?" (Zie VBK soera Hoed, aaya 13 - 14)

En Hij ﷻ zegt, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

أَمْ يَقُولُونَ افْتَرَاهُ قُلْ فَأْتُوا بِسُوْرَةٍ مِثْلِهِ وَادْعُوا مَنِ اسْتَضَعْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ

"Of zeggen zij: "Hij (de profeet) heeft het verzonnen"? Zeg: "Brengt dan een hieraan gelijke Soera voort en roept buiten Allah wie gij kunt (om hulp aan), als gij waarachtig zijt." (Zie VBK: soera Joenoos, aaya 38)

Het is belangrijk te weten dat de mensen tot wie Mohammed ﷺ zich richtte in Mekka, de Qoeraijs, nooit hebben beweerd dat de Koran afkomstig was van Mohammed ﷺ zelf. De mensen kenden hem en zijn manier van spreken. Zij erkenden het verschil dat bestaat tussen de Koran en zijn manier van omgaan met de Arabische taal. Vandaag de dag beschikt de mens nog altijd over de *ahadieth moetawaatir*⁴ van Mohammed ﷺ. De authenticiteit hiervan is boven alle twijfel verheven. Mocht men deze *ahadieth* vergelijken met de verzen van de Koran, dan mist men iedere gelijkenis tussen deze beiden voor wat betreft stijl en gebruik van taal. Mohammed ﷺ maakte normaliter het geopenbaarde vers

4 *Hadieth moetawaatir*: overlevering van profeet Mohammed ﷺ waarbij zowel betekenis als woordgebruik bij een gezegde van Mohammed ﷺ langs zoveel verschillende kanalen overgeleverd is dat de authenticiteit van de overlevering boven alle twijfel verheven is. (*ahadieth* = meervoud van *hadieth*)

bekend. Tegelijkertijd zijn zijn uitspraken bekend in wat nu in de vorm van een *hadieth moetawaatir* bewaard is gebleven. Desalniettemin, is er verschil tussen beiden in stijl. Omdat er dus geen overeenkomsten zijn voor wat betreft stijl tussen deze *ahadieth* van Mohammed ﷺ en de verzen van de Koran, is het zeker dat de Koran niet het woord is van Mohammed ﷺ.

Er zijn dan mensen die beweren dat Mohammed ﷺ een andere stijl van spreken aannam om de mensen te laten geloven dat de Koran niet van hem was. Maar dit argument pretendeert dat de mens in staat is twee volkomen verschillende manieren van taalgebruik te hanteren. Maar geen enkel mens kan dit. Misschien kan een individu voor een kort moment zijn manier van uitdrukken met taal veranderen. Maar dan ook enkel voor een kort moment omdat het taalgebruik onderdeel is van de van de mens. Uiteindelijk zal men altijd terug vallen op het eigen taalgebruik. Het kan dan ook niet anders of in het leven van deze persoon zal er een ogenblik zijn waarop onbewust tot de eigen manier van spreken wordt overgegaan. Deze manier van spreken is natuurlijk voor de persoon. Er zal dan ook altijd een moment komen waarop deze persoon zichzelf verraadt. De Koran is echter in een periode van 23 jaar geopenbaard. Dat zou betekenen dat Mohammed ﷺ in 23 jaren altijd op het juiste moment over heeft kunnen gaan op zijn "andere" manier van spreken. Zonder hierin ooit ook maar één fout te maken. Dit is werkelijk onvoorstelbaar. Bovendien gaat dit argument aan het meest belangrijke feit van de Koran voorbij:

In reactie op de uitdaging waarvoor Allah ﷻ de mensen stelt, "*Brengt dan een hieraan gelijke soera voort*", hebben de Arabieren zelf uiterst begiftigd met de Arabische taal, geprobeerd een gelijke eraan voort te brengen. Nooit zijn zij hiertoe in staat gebleken. Dus hoewel de Koran Arabisch is klaar en duidelijk, bevestigen de Arabieren dat voor hen het een Arabisch is dat hun capaciteiten te boven gaat.

De reden dat de Koran de capaciteit van de Arabieren te boven gaat valt in te zien ook door de persoon die het hoog-Arabische niet machtig is. Ook de Arabische taal kan, zoals alle andere talen, naar vorm opgedeeld worden in enerzijds de vorm "poëzie" en anderzijds de vorm "proza". De Arabische poëzie gebruikt rijm volgens bepaalde, specifieke regels (anders dan de grammaticale regels) zijnde rijmschema's. De Arabische taal kent zestien verschillende rijmschema's en alle Arabische poëzie volgt deze rijmschema's of is gebaseerd op deze rijmschema's. De rijmschema's geven het Arabische gedicht een specifiek soort ritme. Deze schema's zijn als volgt:

1. at Tawiel

2. al Basiet
3. al Waafir
4. al Kaamil
5. ar Radjs
6. al Gafief
7. al Hazadj
8. al Moetaqaarib
9. al Moensarah
10. al Moeqtadab
11. al Moetadaarik
12. al Madied
13. al Moedjtath
14. ar Ramel
15. al Moedaar'i
16. as Sarie'a

Proza is daarentegen de vorm waar het taalgebruik zich niet laat leiden door rijmschema's. Van rijm kan ook in de proza gebruik gemaakt worden. Deze vorm van gebruik van de Arabische taal, daar waar gerijmd wordt zonder vast rijmschema, wordt "saj" genoemd. De vorm waar de Arabische taal gebruikt wordt zonder rijmschema's en ook zonder rijm wordt "*moersal*" genoemd. Deze "*sadj*" en "*moersal*" zijn subcategorieën van de hoofdcategorie proza.

De Koran heeft echter een unieke eigen stijl die niet beschreven kan worden als poëzie, noch als proza. Soms rijmt de Koran niet, zoals in geval van de proza. Maar dan toch maakt zij gebruik van een bepaald ritme, waardoor de Koran poëzie lijkt. Echter dit is het niet omdat er geen rijm plaatsvindt. Soms ook rijmt de Koran wel, zoals in het geval van poëzie. Echter dit is dan zonder het ritme dat hoort bij de Arabische poëzie. Maar ook in deze vorm is de Koran niet een vorm van proza, want het hanteert dan wel degelijk een bepaald ritme. Enkel een ritme anders dan dat van een van de rijmschema's van de Arabische poëzie. Tevens lijkt er sprake te zijn van een rijmschema door de Koran heen wat alsmaar verandert, waardoor men kan zeggen dat er in werkelijkheid toch geen echt rijmschema in de Koran bestaat alhoewel het zich wel laat aanhoren alsof er een rijmschema bestaat. De Koran is derhalve niet een vorm van poëzie, noch een vorm van proza. De Koran heeft haar eigen stijl en vorm van spreken. De Koran emotioneert de mensen net zoals de mooiste vormen van poëzie dit doen. Terwijl het geen poëzie is. En de Koran grijpt de aandacht van de mensen aan zoals de beste proza dit doet, terwijl het geen echte proza is. En dit is waarom niemand van de Arabieren ooit in staat is geweest om met iets vergelijkbaars te komen. En dit zal er ook nooit zijn. Een van de grootste Arabische dichters uit

die tijd, Walied ibn Moeghiera, bekende na het horen van tekst uit de Koran dan ook:

"Bij Allah, niemand van jullie kan beter dan mij dichten, melodieën rijmen en zingen; en bij Allah, ik heb nooit iets gehoord wat hierop lijkt. Het is zo zoet, en zo gracieus dat het een hoogtepunt blijft en niets zal het kunnen overtreffen."

Verder zit de Koran zit boordevol wonderschone toepassingen van de Arabische taal die de kenner ervan verستelt doen staan. Een voorbeeld bij het onderwerp van denken om dit aan te tonen:

Wanneer Allah ﷻ in de Koran de mensen oproept om verstandelijke te denken over Zijn ﷻ bestaan, dan gebruikt Hij ﷻ voor het woord denken ofwel vervoegingen van het Arabische woord "'aqala". Ofwel vervoegingen van het Arabische woord "fakkara". Echter, wanneer Allah ﷻ de mensen oproept om verstandelijke te denken over de eigenschappen van de Koran, dan gebruikt hij voor het woord denken altijd vervoegingen van het Arabische woord "adraka". Nu, alle drie betekenen in feite "denken". Dus is niet direct duidelijk waarom in de Koran zo consequent een onderscheidt wordt gemaakt tussen het ene denken en het andere denken. Maar de Arabier weet dat "'aqala" en "fakkara" een speciale manier van denken betreffen. Anders dan de manier van denken bedoelt met "adraka". "Aqala" en "fakkara" stellen geen eisen aan degene die denkt. "Adraka" vereist dat men oordeelt op basis van een alomvattende beschouwing van het feit. Het is wanneer men de realiteit van het denkproces kent tezamen met dit verschil tussen de drie woorden voor denken dat duidelijk wordt hoe mooi en hoe juist het is dat Allah ﷻ iedere uitdrukking van denken een eigen context geeft. Het bewijs van het bestaan van Allah ﷻ is reeds met een enkele waarneming van Hem ﷻ bewezen. Dus het volstaat om een enkel feit te beschouwen. Indien dit feit aantoot dat het geschapen moet zijn, dan is het bestaan van Allah ﷻ met zekerheid aangetoond. Men hoeft dus niet al de feiten in het universum te bestuderen om aan te kunnen tonen dat Allah ﷻ bestaat. Maar om te kunnen oordelen dat de Koran afkomstig is van deze Schepper moet zij in haar geheel zonder fouten zijn. En nergens in schoonheid te verbeteren vallen. Baseert men het oordeel op een hoofdstuk uit de Koran, dan kan men over heel de Koran oordelen dat zij van Allah ﷻ is. Afgaande op dit enkele hoofdstuk. Maar deze analyse sluit niet uit dat verderop in de Koran een fout is. Wat zou betekenen dat de Koran toch niet van Allah ﷻ afkomstig kan zijn. Dus "'aqala" en "fakkara" zijn voldoende om het bestaan van Allah ﷻ te bewijzen. Maar "adraka" is noodzakelijk om de oorsprong van de Koran te bewijzen. Met andere woorden, het geheel van de Koran moet perfect zijn wil zij goddelijk zijn.

En om dit met zekerheid te kunnen beoordelen is het noodzakelijk dat men het oordeel baseert op een alomvattende beschouwing van de Koran. En precies op deze manier gebruikt Allah ﷻ de woorden "aqala", "fakkara" en "adraka", altijd en consequent.

Een ander voorbeeld is het feit dat de Koran geen enkele zin bevat die op een andere manier mooier of beter hetzelfde zou kunnen uitdrukken. Nergens zou een verandering van de volgorde van de woorden of de vervanging van een woord door een ander woord de betekenis van de zin meer precies of duidelijker maken. In soera Joesoef vertelt Allah ﷻ over profeet Joesoef (as). De profeet (as) die als wonder van Allah ﷻ meegekregen had zijn onvoorstelbare schoonheid, zo vertelt de Koran. Soera Joesoef vertelt ook van de vrouw van de leider van de stad waar Profeet Joesoef (as) verblijft en die hem probeert te verleiden. De Koran vertelt:

وَرَاوَدَتْهُ الَّتِي هُوَ فِي بَيْتِهَا عَنْ نَفْسِهِ وَغَلَّقَتِ الْأَبْوَابَ وَقَالَتْ هَيْتَ لَكَ قَالَ مَعَاذَ اللَّهِ إِنَّهُ رَبِّي أَحْسَنَ مَثْوَايَ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ

“En zij, in wier huis hij was, zocht hem (tegen zijn wil) te verleiden. Zij grendelde de deuren (ghallaqat) en zeide: "Kom nu." (Zie VBK: soera Joesoef, aaya 23)

Voor de handeling van sluiten van deuren heeft Allah ﷻ hier het werkwoord "ghallaqa" gebruikt. Een ander Arabisch woord dat sluiten van deuren betekent is "aghlaqa" wat dus ook gebruikt had kunnen worden. Echter, "ghallaqa" impliceert haast en grote emotie. In tegenstelling tot "aghlaqa". Doordat Allah ﷻ het werkwoord "ghallaqa" gebruikt en niet "aghlaqa" krijgt degene die het Arabisch beheerst dus een heel precies idee van de manier waarop de vrouw van de ‘Aziez⁵ de deuren sloot; in grote opwinding sloot zij haastig de deuren, om Joesoef (as) zo snel mogelijk te kunnen verleiden!

En de Koran vertelt dat profeet Ibrahiem (as) tegen zijn volk zei:

الَّذِي خَلَقْتَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ * وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ * وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ * وَالَّذِي يُمِيتُنِي ثُمَّ يُحْيِينِ

⁵ ‘Aziez: de titel van de leider van de stad

Die mij heeft geschapen en Hij is het, Die mij leidt; En Die mij voedsel en drank geeft. En Die mij geneest wanneer ik ziek ben; En Die mij zal doen sterven en daarna weer tot leven terug roepen." (Zie VBK soera asj Sjoe'ara, aaya 78 - 81)

Profeet Ibrahiem (as) vertelt zijn volk dus over wie het is die hem geschapen heeft Degene die hem leidt, die hem voedsel en drank geeft, die hem geneest, die hem zal doen laten sterven en die hem tot leven terug zal roepen. Opvallend is dat in de tweede, derde en vierde van deze zinnen specifiek het woord "*hoewa*" wordt gebruikt om het "Hij" te benadrukken. Alhoewel dit niet noodzakelijk is om de boodschap over te brengen daar in het Arabisch de vorm van het werkwoord reeds duidelijk maakt dat het om "Hij" gaat. De reden dat toch "*hoewa*" hier gebruikt wordt maar niet in de andere zinnen wordt hieronder verklaard.

Wanneer gesproken wordt over scheppen, over doen sterven en over tot leven wekken van de doden, dan begrijpt ieder mens hieruit een verwijzing naar de Schepper. Dat komt omdat dit specifiek de handelingen van de Schepper zijn. Echter, wanneer wordt gesproken over het geven van leiding, het geven van eten en drank of genezen, dan is voor de mensen niet zo direct duidelijk dat het hier de Schepper betreft. Veel eerder is de mens dan geneigd om aan andere mensen te denken. Bijvoorbeeld aan de vader die eten en drank geeft of aan de dokter die geneest. Het gebruik van het woord "*hoewa*" voor deze drie handelingen is dus om de bedoeling van de zin duidelijk te maken. Namelijk dat ook de leiding, het eten en drinken en de genezing uiteindelijk allen van de Schepper afkomstig zijn.

Bij scheppen, sterven en tot leven wekken is vanzelf duidelijk dat de Schepper dit doet. Daarom hier geen "*hoewa*" additioneel op de vervorming van het werkwoord. Bij leiding, eten en drinken en genezing is niet noodzakelijkerwijs duidelijk dat de Schepper dit doet. Vandaar hier de benadrukking "*hoewa*" opdat boven twijfel verheven wordt dat de Schepper bedoeld wordt.

Dit zijn uitingen van een welbespraaktheid die perfect is. Dat komt omdat op geen enkele plaats in de Koran een woord of een zinsconstructie bestaat die niet op werkelijk de allerbeste en allermooiste wijze de bedoeling uitdrukt.

Bij de uitdaging die de Koran stelt, beweerden sommigen in Mekka na de erkenning van hun eigen falen, dat Mohammed ﷺ de Koran enkel had gebracht van een christelijke jongen genaamd Djabr. Zo wanhopig waren zij in hun pogingen te ontkennen wat eigenlijk duidelijk voor hen was. Namelijk dat zij uit wanhoop overgingen tot het verklaren dat de Koran afkomstig was van iemand die niet een Arabier was. Hij was een christen uit het gebied van Syrië

(Asj Sjaam). Allah ﷻ zelf maakt hen duidelijk hoe ridicuul dit idee is. Hij ﷻ zegt in de Koran:

وَلَقَدْ نَعَلْنَا أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ

“En Wij weten inderdaad dat zij zeggen dat het slechts een man is, die hem (de profeet) onderwijst. De taal van hem die zij bedoelen is vreemd, terwijl dit de duidelijke Arabische taal is.” (Zie VBK soera an Nahl, aaya 103)

Zou de mens dus verlicht nadenken over de Koran, dat wil zeggen op basis van een alomvattende studie van haar realiteit, dan zou het verstand niet anders dan kunnen oordelen dat zij perfect is. Een boek dat de mensen uitdaagt om te ontkrachten dan wel te bevestigen dat haar gebruik van taal het menselijk vermogen om taal te gebruiken te boven gaat. Daarbij is kennis van de Arabische taal niet noodzakelijk om dit wonder te kunnen aanschouwen. Dat komt omdat de stijl van de Koran en het feit dat geen van de Arabieren in staat is (geweest) om met iets gelijkaardigs te komen, bewijzen dat de Koran perfect is. Dit is waarneembaar voor iedereen. De enige verklaring voor deze perfectie is dat het boek werkelijk de boodschap is afkomstig van de Schepper. De Kenner van het Zichtbare en het Onzichtbare, de Alwetende, Alwijze en Meest Barhartige: Allah ﷻ. En als zodanig bewijst het verstand ook dat Mohammed ﷺ inderdaad een profeet is, omdat enkel profeten komen de boodschap van de Schepper.

10. De essentie van de Boodschap van Islam

Met zekerheid is dus door het verstand geoordeeld dat de Koran afkomstig is van de Schepper. Deze Koran is heel duidelijk betreffende haar fundamentele betekenis. Allah ﷻ zegt in de Koran, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

قُلْ أَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُنَا وَلَا يَضُرُّنَا وَنُرَدُّ عَلَىٰ أَعْقَابِنَا بَعْدَ إِذْ هَدَانَا اللَّهُ كَالَّذِي اسْتَهْوَتْهُ الشَّيَاطِينُ فِي الْأَرْضِ حَيْرَانًا لَهُ أَصْحَابٌ يَدْعُونَهُ إِلَى الْهُدَىٰ أُنْتَنَا قُلْ إِنَّ هُدَىٰ اللَّهِ هُوَ الْهُدَىٰ وَأَمْرًا نَسَلِمُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ

"De leiding van Allah is voorzeker de enige leiding en het is ons bevolen ons over te geven aan de Heer der werelden." (Zie VBK soera al An'aam, aaya 71)

De rechte leiding is dus de overgave aan Allah ﷻ, en dit is feitelijk ook de betekenis van de term "Islam", de naam voor de religie van Allah ﷻ zoals het verstand bewezen heeft, overgave aan Hem:

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

"Zeg: "Gehoorzaamt Allah en de Boodschapper", maar als zij zich afwenden, dan heeft Allah de ongelovigen niet lief." (Zie VBK soera Aalie 'Imraan, aaya 32)

Deze opdracht is in overeenstemming met het verstand van de mens. Het verstand dat het bestaan van de Schepper heeft ingezien na de beperktheid, afhankelijkheid en onmachtigheid van de schepping ingezien te hebben. De mens heeft behoefte aan een ordening van zijn leven,. En aan systemen en wetten die zijn constante zoektocht naar bevrediging van de behoeften en instincten organiseren. Maar een juist systeem kan niet komen van de beperkte, de afhankelijke en de onmachtige. Een juist systeem kan enkel komen van de Onbeperkte, de Onafhankelijke, de Almachtige. Daarom beschrijft Allah ﷻ de realiteit van zijn boodschap zelf als beste, wanneer Hij ﷻ zegt:

الرَّحْمَنُ * عَلَّمَ الْقُرْآنَ * خَلَقَ الْإِنْسَانَ * عَلَّمَهُ الْبَيَانَ

"De Barmhartige, Heeft de Koran onderwezen. Hij heeft de mens geschapen. En heeft hem de uiteenzetting (er van) geleerd." (Zie VBK soera ar Rahmaan, aaya 1 - 4)

Allah ﷻ noemt zichzelf de Barmhartige en Hij ﷻ rechtvaardigt Zijn ﷻ titel door de mens te herinneren aan het feit dat Hij ﷻ het is die hen de Koran heeft gegeven. De Koran met daarin de beste leiding voor de mens, de Leiding van Allah ﷻ. Dus het is onjuist om over de wetten van Allah ﷻ die met Islam gekomen zijn te oordelen dat dezen het leven moeilijk maken. Integendeel, zij maken het leven makkelijk want in hen vindt de mens de juiste oplossing voor de problemen die onvermijdelijk horen bij het leven. Allah ﷻ zegt, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

أَرَأَيْتَ مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوَاهُ أَفَأَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكَيْلًا

"Ziet u hen die hun eigen lusten tot Ilaah⁶nemen?" (Zie VBK soera al Foerqaan, aaya 43)

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا

"Zij zijn als vee, neen, zij zijn nog verder afgedwaald." (Zie VBK soera Al Foerqaan, aaya 44)

En dus gaat degene die nagedacht heeft over hetgeen hij waar kan nemen en die hierdoor het bestaan van Allah ﷻ heeft ingezien en de waarheid van de boodschap die met Profeet Mohammed ﷺ gekomen is, voort in het leven op basis van het volgende inzicht:

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِي مَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

"Maar neen, bij uw Heer, zij zullen niet geloven, totdat zij u (profeet) tot rechter maken over al hun geschillen en in hun hart geen aarzeling vinden aangaande hetgeen u oordeelt en zij zich geheel en al onderwerpen." (Zie VBK: soera an Nisaa' aaya 65)

En:

وَأَن اِحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ وَاحْذَرْهُمْ أَن يَفْتِنُوكَ عَن بَعْضِ مَا أَنزَلَ اللَّهُ إِلَيْكَ فَإِن تَوَلَّوْا فَاعْلَمْ أَنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ أَن يُصِيبَهُم بِبَعْضِ ذُنُوبِهِمْ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ لَفَاسِقُونَ

6 Ibidem noot 2

"En oordeel tussen hen volgens wat Allah heeft nedergezonden en volg niet hun lusten en neem jouw in acht voor hen dat zij jou niet afleiden van een deel van wat Allah tot u heeft nedergezonden." (Zie VBK: soera al Maa'ida, vers 49)

En zegt Allah ﷻ over Zijn ﷻ Boodschapper ﷺ, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَى * وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَى * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَى

"Uw metgezel is noch afgedwaald noch afgeweken, Noch spreekt hij naar eigen begeerte. Het is slechts de Openbaring die wordt nedergezonden." (Zie VBK: soera An Nadjm, aaya 2 - 4)

Dus bij alles in het leven behoort de moslim het oordeel van Allah ﷻ te volgen, zoals dezen duidelijk zijn gemaakt door Zijn ﷻ Boodschapper ﷺ. En de mens begrijpt dat dit werkelijk de juiste manier van leven is:

يُرِيدُ اللَّهُ أَنْ يُخَفِّفَ عَنْكُمْ وَخُلِقَ الْإِنْسَانُ ضَعِيفًا

"Allah wil het voor u gemakkelijk maken, de mens is zwak geschapen." (Zie VBK: soera An Nisaa, aaya 28)

En daarom zegt Allah ﷻ ook, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

"Maar wie niet oordelen volgens wat Allah heeft nedergezonden, zij zijn de onrechtplegers." (Zie VBK: soera al Maa'ida, aaya 45)

En:

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

"Maar wie niet oordelen volgens wat Allah heeft nedergezonden, zij zijn de kwaadbedrijvers." (Zie VBK: soera al Maa'ida, aaya 47)

Tegelijkertijd waarschuwt Allah ﷻ, de vertaling waarvan zoveel betekent als:

وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ

"Maar wie niet oordelen volgens wat Allah heeft nedergezonden, zij zijn de ongelovigen." Zie VBK soera al Maa 'da, aaya 44)

En:

فَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ كَذَبَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَصَدَفَ عَنْهَا سَنَجْزِي الَّذِينَ يَصْدِفُونَ عَنْ آيَاتِنَا سُوءَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يَصْدِفُونَ

"Wie is onrechtvaardiger dan hij die de tekenen van Allah verwerpt en er zich van afkeert? Wij zullen degenen, die zich van Onze tekenen afwenden met een vreselijke straf vergelden omdat zij zich hebben afgewend." (Zie VBK: soera al An'aam, aaya 157)

Maar naast de waarschuwing voor ongehoorzaamheid bestaat ook de aansporing tot gehoorzaamheid. Met gehoorzaamheid kan namelijk de grootste beloning verkregen worden.

Toen de mensen van Jathrib op het punt stonden hun overtuiging door Islam een uiting te geven door absolute gehoorzaamheid en loyaliteit te zweren aan de Boodschapper van Islam ﷺ en daarmee dus aan Allah ﷻ, vroegen zij de Boodschapper ﷺ: "Wat zullen we hiervoor in ruil krijgen?". De Boodschapper van Allah ﷻ antwoordde daarop:

الْجَنَّةُ

"Het Paradijs." [Boegaarie]

En bovenal hetgeen door niets geëvenaard wordt, de tevredenheid van de Almachtige, de Absolute Heerser, de Bron van Vrede, de Dank Aanvaardende, Allah ﷻ.

In het moderne westen heerst de visie dat geloof in het bestaan van een Almachtige Schepper een irrationele kwestie is wat enkel geaccepteerd wordt door simpele zielen die onverklaarbare zaken aan een god of goden toeschrijven. Religie wordt gezien als een belangenkwestie voor een persoon die een emotionele houvast wenst in zijn leven zonder dat intellectualiteit hier enige rol in speelt. Geloof is dus volgens deze mensen een achterhaalde zaak.

Niets is echter minder waar. Dit boekje gaat over de verstandelijke bewijsvoering van het bestaan van een Veroorzaker, een Schepper welke schuilgaat achter het universum. Tevens wordt in dit boekje met verstandelijke argumenten bewezen dat de Koran een wonder is afkomstig van deze Schepper en daarmee Islam heden ten dage de enige juiste Boodschap is voor de gehele mensheid. Het legt uit waarom het geloven in een Schepper niet irrationeel maar juist volledig rationeel is en dat de moslim die Islam op de juiste manier adopteert juist een verlichte denker is in plaats van een simpele ziel.

Het is een uitdagend betoog en zet aan tot verlicht denken over de mens het leven en het universum. Voor de moslim is de inhoud van dit boekje van onschatbare waarde omdat dit gaat over de reden waarom hij of zij moslim dient te zijn. Hiermee zal hij of zij verstandelijk overtuigd raken van zijn religie in plaats van zijn religie zonder enig kritisch denkproces aan te nemen van zijn ouders die moslim zijn. Ook is dit boekje van veel nut voor de niet-moslim om de bewijzen van Gods bestaan en de juistheid van Islam evenwichtig uitgelegd te krijgen wat hem of haar ertoe zou kunnen bewegen de religie van de waarheid met volle overtuiging te omarmen.

www.deboodschapvanislam.nl